

«Από τη στάχτη  
θα αναγεννηθεί  
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης



# ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών  
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί  
ενωθείτε!



Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΦΛΕΒΑΡΗ ΑΡΙΘΜΟΣ ΨΥΛΛΟΥ 38

ΔΡΧ. 30

## ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ

### ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ! Η ΚΛΙΚΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΡΗΜΑΖΕΙ ΤΟ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗ ΧΩΡΑ

#### ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ!

Εργάτες, εργαζόμενοι, αντισταθείτε στην πολιτική της πείνας που έχει εξαπολύσει ενάντια στο λαό μια κλίκα της αστικής τάξης με επικεφαλής τον Α. Παπανδρέου.

Να μειώνεται ο πραγματικός μισθός του εργάτη, του φτωχού υπάλληλου με ένα ρυθμό καλπασμού και να τον ρίχνει σε μια αβυσσότητα που έχει χρόνια να γνωρίσει, είναι κάτι που δεν πρέπει κανείς δημοκρατικός άνθρωπος να ανεχθεί.

Ο λαός μας έδειξε μεγάλη υπομονή απέναντι σε ένα κόμμα που ήρθε στην εξουσία μιλώντας για πρόοδο, δημοκρατία και στο όνομα των αγωνιστικών παραδόσεων του λαού. Έδωσε μεγάλη πίστωση χρόνου σ' αυτήν την εξουσία.

Όμως τους ανθρώπους και τις κυβερνήσεις δεν τις κρίνουν τα λόγια αλλά οι πράξεις τους.

Ο Παπανδρέου ισχυρίζεται, ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος για μια διέξοδο από την κρίση από την πείνα του εργάτη, του φτωχού υπάλληλου και την καταστροφή του μικροεπαγγελματία.

Αυτό είναι μεγάλο ψέμμα!

#### ΔΕΝ ΦΤΑΙΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ!

Η χώρα μας έχει φυσικό πλούτο, έχει βιομηχανική υποδομή και έναν αναπτυγμένο κι εργατικό λαό. Έχει τη δυνατότητα να ζήσει με άνεση τον πληθυσμό της. Την καταστροφή την φέρνει η τάξη που κυβερνάει και πιο πολύ η κλίκα που έχει αυτή τη στιγμή την εξουσία.

Αυτή η χώρα είναι ασθενική και αδύναμη από δυο μεγάλες πηγές:

#### Η ΠΟΡΕΙΑ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ - ΚΟΛΩΝΟΣ

Κυριακή 8 Μάρτη

Έναρξη: Πλ. Ταμπουριών (Κερατσίνι) ώρα 9 π.μ.

Συγκέντρωση: Πλ. Πέτρουλα (Κολωνός) περίπου 4 μ.μ.

**Πρώτο.** Έχει φτιαχτεί μια βιομηχανία ελαφριά, στην συντριπτική της πλειοψηφία, που είναι εξαρτημένη στον εξοπλισμό και τις πρώτες ύλες της από το εξωτερικό. Για αυτό είναι καθυστερημένη η χώρα μας στην τεχνολογία και στις επιστήμες και γι' αυτό είναι βαθιά εξαρτημένη από τις πλούσιες ιμπεριαλιστικές χώρες, έτσι ώστε κάθε φορά που αυτές οι χώρες περνάνε μια μικρή κρίση η δικιά μας να συγκλονίζεται συνθέμελα.

**Δεύτερο.** Έχει μια πελώρια εκφυλισμένη κρατική γραφειοκρατία που ντύνει όλες εκείνες τις δυνάμεις που προσπαθούν να αναπτυχθούν ακόμα και μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός δηλαδή του κράτους είναι τόσο γραφειοκρατικός ώστε να ρίχνει σε αχρηστία ένα τεράστιο μέρος της παραγωγικού δυναμικού, είτε πρόκειται για τις παραγωγικές δυνάμεις του εργαζόμενου λαού, είτε για τον μηχανικό εξοπλισμό και τους φυσικούς πόρους.

Γι' αυτά τα δυο μεγάλα κακά είναι υπεύθυνη συνολικά η αστική τάξη κι ο ιμπεριαλισμός. Είναι υπεύθυνοι δηλαδή όλοι εκείνοι που ε-

μπόδισαν το δημοκρατικό επαναστατικό κίνημα του λαού μας πριν και μετά τον τελευταίο πόλεμο να οδηγήσει τη χώρα στη κοινωνική προκοπή.

Η κλίκα Παπανδρέου που διοικεί σήμερα δεν είναι ούτε αριστερά, ούτε καν πρόοδος, είναι μια πολύ δεξιά, μια ακροδεξιά πολιτική ομάδα και εκφράζει ότι χειρότερο έχει βγάλει αυτή η αστική τάξη. Η κλίκα Παπανδρέου δεν είναι ολόκληρο το ΠΑΣΟΚ. Το ΠΑΣΟΚ είχε και πλεονές προόδου, είχε και αντιιμπεριαλιστικές και δημοκρατικές πλευρές. Όμως αυτή έμπειρη κλίκα κυριάρχησε μέσα σ' αυτό με τις μέθοδες της ίντριγκας και τις προβοκάτσιες.

Η κλίκα Παπανδρέου εκφράζει ένα τμήμα της γραφειοκρατικής αστικής τάξης που είναι ξενοδόουλη και σφιβινιστική ταυτόχρονα. Η κλίκα Παπανδρέου είναι στρατοκρατική ετοιμάζει πολεμικούς τυχοδιωχτισμούς και αντιδημοκρατικές πολιτικές εξελίξεις.

Η παπανδρείκη κλίκα προσπαθεί να πετύχει τα σχέδια της βασισμένη τον αντιτουρκισμό. Εκμεταλλεύεται τον τουρκικό σφιβινισμό για να δυναμώσει τον ελληνικό, έτσι ώστε απένα-

ντι στην αμερικανόφιλη Τουρκία να σχηματιστεί ο φιλορωσικός κλοιός Βουλγαρίας - Ελλάδα - Συρίας.

Η οικονομική κρίση που περνάμε οφείλεται στην προσπάθεια αυτής της κλίκας να κυριαρχήσει στο κράτος τσακίζοντας τους ανταγωνιστές της. Εμφανίζεται με υπεραριστερό μανδύα. Ισχυρίζεται ότι χτυπάει το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό. Η αλήθεια είναι ότι χτυπάει το ιδιωτικό κεφάλαιο και τον δυτικό ιμπεριαλισμό. Αντίθετα η κλίκα δυναμώνει το κρατικό - χρηματιστικό κεφάλαιο, που είναι η ένωση της κρατικής γραφειοκρατίας με το πανίσχυρο τραπεζικό κεφάλαιο. Αυτό είναι σήμερα το μεγάλο κεφάλαιο στην Ελλάδα το κρατικό - χρηματιστικό κεφάλαιο, που ελέγχει την μισή οικονομία της χώρας και που η πελώρια συγκέντρωσή του το κάνει πανίσχυρο και στο έπακρο καταπιεστικό για τους ανταγωνιστές του και το λαό.

Όσο για τη σχέση της κλίκας αυτής με τον ιμπεριαλισμό, εδώ βρίσκεται το μυστικό των πολιτικών εξελίξεων και το κλειδί κάθε οικονομικής ανάλυσης.

Ο Παπανδρέου έχει αναλάβει τον ιστορικό ρόλο να μεταφέρει τη χώρα μας από το άρμα της Δύσης στο άρμα της Ανατολής. Από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό στον ρωσικό σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Αυτός ο αστός πολιτικός κατάλαβε ότι η σημερινή Ρωσία δεν είναι η κόκκινη αντιφασιστική Ρωσία των Λένιν - Στάλιν αλλά η μαύρη Ρωσία των Αφγανιστών, της Τσεχοσλοβακίας, της Καμπότζης, ο προστάτης των τοπικών ηγεμονιστών και φασιστών τύπου Βιετνάμ - Συρίας και Λιβύης.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

#### Συνέντευξη Ανωμερίτη:

### ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΟΥ Κ.Χ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΝΕΑ ΔΕΣΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ

Στις 4.2.87 (8.10 μ.μ.) βγήκε στο ραδιόφωνο ο «γνωστός» Ανωμερίτης. Αυτό το ανώτερο κρατικό - γραφειοκρατικό στέλεχος της νέας αστικής τάξης, που κουμαντάρει τον Οργανισμό Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων (Ο.Α.Ε.)

Στην τοποθέτησή του ήταν σύντομος, σαφής και κινικός. Ξεπερνώντας το παλιό του ψέμο - σοσιαλιστικό σπέκουλο, δήλωσε απεριφραστά ότι «ο Ο.Α.Ε. είναι το αφεντικό που αποφασίζει και προγραμματίζει τα πάντα σε 27 πρώην προβληματικές και 40 θυγατρικές επιχειρήσεις τους».

Και αυτό είναι αλήθεια. Μια αλήθεια, που η ΟΑΚΚΕ μέσα απ' τις στήλες της εφημερίδας και τις προκηρύξεις της στο εργατικό κίνημα, προπαγάνδισε και ζήμωσε χωρίς ταλαντώσεις.

Ο Ο.Α.Ε. είναι πλέον το νέο μεγάλο αφεντικό, ένα κυρίαρχο κρατικό τραστ πάνω στους κίτριους κλάδους της εγχώριας βιομηχανίας και οικονομίας. Ο Ο.Α.Ε. σαν κύριος μέτοχος 67 επιχειρήσεων και βιομηχανιών εκφράζει την κυριαρχία του κρατικο - χρηματιστικού κεφαλαίου πάνω στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Σύμφωνα με τους προγραμματισμούς του κρατικού αφεντικού - Ο.Α.Ε., το βιομηχανικό και φτωχό υπάλληλο προλεταριάτο, που στενάζει κάτω από την στυγνή εργοδοσία του, πρέπει να υποβληθεί και σ' άλλες θυσίες, σε πείνα και βιολογική φθορά προκειμένου να αντιμετωπισθεί «το γεγονός» ότι αυτές οι εταιρείες είναι χρηματοοικονομικά ακόμη προβληματικές και χρεωμένες.

Ωστόσο όμως υπάρχει μια μεγάλη αντίφαση, που ο Ανωμερίτης απέφυγε «όπως ο διάβολος το λιβάδι». Καλεί τους εργαζομένους και σ' άλλες θυσίες (στο «στυλ» της «πίστωσης χρόνου», που δημοσκοπικά εγγυάται ο προστάτης του Α. Παπανδρέου) και απ' την άλλη «τα χαρτιά» δείχνουν για τις «προβληματικές» αύξηση πωλήσεων (123 δις δρχ.) και εξαγωγών (30 δις δρχ.)!...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

## ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ Η ΠΑΠΑΝΔΡΕΪΚΗ ΚΛΙΚΑ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Συνεχίζονται οι γοργές εξελίξεις. Κάθε λίγες μέρες κι ένας σταθμός στην πορεία της ρωσόφιλης κλίκας Παπανδρέου, προς την απόλυτη κυριαρχία. Όμως παράλληλα τώρα αναπτύσσονται οι πιέσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, που αρχίζει να διακρίνει έντρομος το πέρασμα ενός τόσο σοβαρού ερεθίσματος όπως είναι η Ελλάδα από την δικιά του αγκαλιά σε κείνη του ανταγωνιστή του, του ρωσικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Η ιπόθεση του Πρίνου, η σύγκρουση του Παπανδρέου με τον Γουάνιμπέργκερ, η απόφαση της Ν.Δ. να ζητήσει πρόωρες εκλογές, η εμπρηστική

#### ΠΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΓΟΥΑΪΝ- ΜΠΕΡΓΚΕΡ

Γραφόμε αναλυτικότερα για το ζήτημα αυτό σε άλλο άρθρο. Εδώ μόνο θα μιλήσουμε για τη βιαστικότητα της κίνησης Παπανδρέου που εκδηλώνεται ακριβώς τη στιγμή που αυτός εξαπολύει μια πολιτική επίθεση ενάντια στην Τουρκία που δεν δικαιολογείται από τις πρόσφατες εξελίξεις. Αυτός πιάνεται από τον τουρκικό επεχαιτισμό όπως εκδηλώθηκε στην Κύπρο, για να βαθύνει με μεγαλύτερη δικιά του ευθύνη τη σύγκρουση στο Αιγαίο. Είναι εμπρηστική, απαράδεκτη και ύποπτη η δήλωσή του στη συνέντευξη

των τριταίων ότι η Τουρκία έχει βάλει σαν στόχο την κατάληψη των νησιών του Αιγαίου την ώρα που κάτι τέτοιο ποτέ δεν έχει εκφραστεί από την Τουρκία αλλά επανειλημμένα έχει διατυπωθεί το αντίθετο. Δηλαδή ότι η Τουρκία αναγνωρίζει την ελληνική κυριαρχία στα νησιά του Αιγαίου. Οι άδικες διεκδικήσεις της Τουρκίας στο ζήτημα των χωρικών υδάτων και του εναερίου χώρου καθώς και οι διαφορές των δύο χωρών στο ζήτημα της υφαλοκρηπίδας δε βάζουν σε αμφισβήτηση την ελληνική κυριαρχία στα νησιά.

Ποτέ ένα καθεστώς δεν προχωράει σε μια επιθετική ενέργεια αν δεν

αντιτουρκική ομιλία του Παπανδρέου στις 21 του Φλεβάρη σε μια συνέντευξη είναι πλεινός του ίδιου φαινομένου, δηλαδή του ενδοιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού.

Ταυτόχρονα επαληθεύεται μέσα από τις αρμοδιότητες που αναθέτει ο Παπανδρέου στα μέλη του νέου εκτελεστικού Γραφείου του ΠΑΣΟΚ, η παραπέρα υποβάθμιση του Κουτσόγωργα και η συντριπτική κυριαρχία των φίλο - ψευτοΚΚΕ δυνάμεων μέσα σ' αυτό.

Ταυτόχρονα επαληθεύεται μέσα από τις αρμοδιότητες που αναθέτει ο Παπανδρέου στα μέλη του νέου εκτελεστικού Γραφείου του ΠΑΣΟΚ, η παραπέρα υποβάθμιση του Κουτσόγωργα και η συντριπτική κυριαρχία των φίλο - ψευτοΚΚΕ δυνάμεων μέσα σ' αυτό.

Αυτό ακριβώς έγινε στην Κύπρο, όπου το ζήτημα των τουρκικών διεκδικήσεων είχε αρχίσει να τοποθετείται πολύ πριν κι' από τις συμφωνίες της Ζυρίχης για να μπει σε εφαρμογή με την εισβολή στην Κύπρο το '74.

Ας αφήσει λοιπόν την εμπρηστική δημαγωγία του ο Παπανδρέου, που σα μοναδικό στόχο έχει, ανακηρύσσοντας σαν άμεσο, προ των θυρών και επικίνδυνο εχθρό την Τουρκία το τράβηγμα του λαού, αλ-

λά και των υπόλοιπων τμημάτων της αστικής τάξης σ' ένα φανατικό αντι-τουρκικό μέτωπο. Η στρατηγική του Παπανδρέου έχει αυτό το μέτωπο σαν πρόσημα για να σφύρει ολόκληρη τη χώρα στο άρμα του Ρωσικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Αυτός είναι ο σκοτεινός στόχος του.

Στις 21 του μήνα βγάει αυτό το λόγο με τον οποίον κάνει δυο πράγματα: Πρώτον απαντάει στις φιλο-τουρκικές πραγματικά δηλώσεις του Γουάνιμπέργκερ, για την ακρίβεια πατάει πάνω σ' αυτές και Δεύτερο προετοιμάζει την κατάληψη του Πρίνου.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5



# «ΝΕΑ» ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το «απεργιακό» κλίμα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού στις 12 και 16 Φλεβάρη τέλειωσε. Οι ψευτοαπεργίες τους άπυχαν. Κι αυτό γιατί κανένας ελιγμός των κομμάτων τους και της συνδικαλιστικής τους γραφειοκρατίας, δεν στάθηκε ικανός να ξεγελάσει τους εργάτες από τον βασικό στόχο τους την πάλη για το ψωμί. Και δεν στάθηκε ικανός γιατί οι εργάτες είδαν καθαρά τον ψευτικό χαρακτήρα αυτών των «απεργιών», από τα ίδια τα συνθήματα του που το μόνο που δεν έκαναν ήταν να μιλάνε για το ψωμί. Είδαν δηλ. πως αυτές οι απεργίες ήταν μια απάτη γιατί τις καλούσαν όλοι αυτοί που ενωμένοι τόσο καιρό τον καλούσαν να πεινάσει.

Και τους έδωσαν το κατάλληλο μάθημα. Αρνήθηκαν να γίνουν έρμαιο



Στην τελευταία ανακοίνωση του Π.Γ. αυτού του κόμματος, στο «Ροστί» 21 Φλεβάρη, διαβάζουμε: «Το Π.Γ. της ΚΕ του ΚΚΕ υπογραμμίζει την ανάγκη, η λήψη αποφάσεων για απεργιακούς αγώνες να βασίζεται στην πλήρη ενημέρωση και συμμετοχή των εργαζόμενων και να στηρίζεται στις αγωνιστικές τους διαθέσεις.»

Αυτή είναι η ομολογία της χρεωκοπίας των ψευτοαπεργιών τους. Αυτό δεν έρχεται βέβαια σαν αποτέλεσμα μιας «αιτοκρατικής» και της πίστης που ασκήθηκε «από τα κάτω», με την αποχή δηλ. των εργαζόμενων λαού από τις ψευτοαπεργίες. Είναι αποτέλεσμα της αναπροσαρμογής της ταχτικής του ψευτοΚΚΕ και που ταυτόχρονα περιέχει την όξυνση των αντιθέσεων μέσα στις γραμμές του, από τους συνδικαλιστές της Βάσης του.

Αυτή η ταχτική έχει να κάνει με το ότι το ψευτοΚΚΕ, σταματά προς το παρόν τις 24ωρες πανελλαδικές αφού από τη να σισπειρώσει τους εργαζόμενους αλλά και γιατί με τον τελευταίο ανασχηματισμό, χτυπήθηκε η Κουτσούγιωργική φράξια.

Ταυτόχρονα γιατί παίρνει ιπόψη του την ηγυαπόκρουση της προσπάθειας της Ν.Δ. να προβάλλει το σύνθημα των εκλογών μέσα από τις ψευτοαπεργίες.

Το βαθύτερο όμως είναι ότι αυτή συνέπεσε με την όξυνση των «εθνικών» στο Αιγαίο και το χτύπημα στη Δύση με τον Πρίνο, όπως γράφουμε σε άλλα άρθρα μας. Είναι φυ-

σικό λοιπόν το «εργατικό κίνημα» του ψευτοΚΚΕ να περάσει σε δεύτερη μοίρα.

Μήπως αυτό σημαίνει σταμάτημα κάθε είδους «απεργίας» του φιλορώσικου μπλοκ, όπως μερικές αστικές φιλλάδες έγραψαν, ύστερα μάλιστα από το σπάσιμο του μετώπου με την Ν.Δ. και την όξυνση συμμαχία με την ΠΑΣΚΕ; Όχι, γιατί όσο και να ξεπετάχθηκαν ορισμένες αντι-ψευτοΚΚΕ δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση, εξακολουθεί η πάλη ενάντια στη «δεξιά» μέσα κι' έξω από το ΠΑΣΟΚ δηλ. την Ν.Δ. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει αντιδεξιό μέτωπο της περιόδου του τσακισματος της Ν.Δ. από το κράτος, όμως σημαίνει ταχτική αντιδεξιό μέτωπο στο σύνθημα «εκλογές τώρα».

Είναι χαρακτηριστικό σ' αυτό το ζήτημα το απόσπασμα από την ίδια ανακοίνωση: «... Στα πλαίσια αυτού του ΚΚΕ τάσσεται υπέρ της πιο πλατιάς ενότητας των εργαζόμενων, ανεξάρτητα από κομματικές τοποθετήσεις ώστε να μην υπάρξουν περιθώρια να παίζουν πάνω στις πλάτες του συνδικαλιστικού κινήματος τα πολιτικά παιχνίδια τους οι εκπρόσωποι του δικομματισμού και της δεξιάς πολιτικής...»

Η αντιδεξιά πολιτική του ψευτοΚΚΕ θα συνεχιστεί και για ένα άλλο λόγο. Ύστερα από τον Κουτσούγιωργα, σειρά έχει το ξεπέταγμα του Ραυτόπουλου από την ΓΣΕΕ. Γι' αυτό θέλει συνέδριο τώ-

της μιας ή της άλλης αστικής δύναμης, μη συμμετέχοντας, στη συντριπτική πλειοψηφία τους, ούτε στις ψευτοαπεργίες, ούτε στις συγκεντρώσεις.

Αν η εργατιά έδωσε ένα γερό χτύπημα στους ξεσκολισμένους εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ, άλλο τόπο δεν χαρίστηκε σε χτυπήματα στον απεργιακό σοσιαλφασισμό. Και το χτύπημα εδώ ήταν βαθύτερο γιατί αυτός που κύρια κινήσε τις ψευτοαπεργίες ήταν το φιλορώσικο μπλοκ, με μπροστάρη του του ψευτοΚΚΕ.

Ακριβώς αυτό ανάγκασε το ψευτοΚΚΕ να πάρει υπόψη του στο καθορισμό της ταχτικής του για το επόμενο διάστημα.

ρα βάζοντας τους όρους του και εξακολουθώντας να μιλάει για «δοτούς», «εγκάθετους» κλπ. Από την μεριά του ο Ραυτόπουλος,

υπόσχεται συνέδριο στο τέλος του '87, χωρίς να βάζει τις προϋποθέσεις που έβαζε πριν, όπως π.χ. εκκαθάριση μητρώων. Αυτές οι κινήσεις φαίνεται να είναι χέρι σιμαχίας προς το ψευτοΚΚΕ είτε γιατί η κλίμα αυτή έλασε το παραμύθι του αντι Ν.Δ. μετώπου του ψευτοΚΚΕ είτε γιατί προσπαθεί από την μεριά της να κερδίσει καιρό ώστε να περιοσθεί. Ανεξάρτητα όμως από αυτό, οι νέες «απεργίες» του ψευτοΚΚΕ θα κινήθούν και προς αυτή την κατεύθυνση και στους χώρους εκείνους που σχετίζονται άμεσα με τους υπουργούς που έχουν σειρά στο κατάλογο των θιμάτων του ψευτοΚΚΕ.

Όλα αυτά δείχνουν πως το μόνο που δε νιάζεται το ψευτοΚΚΕ είναι το ψωμί των εργαζόμενων. Και το ομολογεί ανοιχτά: «... Το Πολιτικό Γραφείο της ΚΕ του ΚΚΕ... διαπιστώνει ότι το συνδικαλιστικό κίνημα, πέρα από τις εισοδηματικές του δικδικήσεις, διειρύνει όλο και περισσότερο τα αιτήματα των αγώνων του, με τη διεκδίκηση του δημοκρατικού ελέγχου των τιμών, παραγωγικών επενδύσεων, προγραμμάτων αύξησης της απασχόλησης, προστασίας της εθνικής παραγωγής, εκδημοκρατισμού και καθάρσης του δημόσιου τομέα και συμμετοχής των εργαζόμενων...»

Πέρα από τις εισοδηματικές του διεκδικήσεις λέει το ψευτοΚΚΕ. Λες και οι εργαζόμενοι πέντηαν αύξηση του μεροκάματου και του μισθού και τώρα προχωρούν σε άλλα αιτήματα. Η αλήθεια όμως είναι πως αυτά δεν είναι αιτήματα ούτε του συνδικαλιστικού κινήματος, ούτε του λαού. Είναι αιτήματα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας του ψευτοΚΚΕ και οι στόχοι αυτού του κόμματος. Ο εργαζόμενος λαός ένα αίτημα έχει σαν βασικό: Ψωμί. Πολύ λίγο τον απασχολούν οι τε-

χνοκρατικές λύσεις που προτείνει το ψευτοΚΚΕ.

Το χτύπημα του ψωμιού από το ψευτο-ΚΚΕ δεν μπορεί να μην συνοδεύεται απ' το χτύπημα και κείνων που θέλησαν πρόσφατα και θέλουν ένα πραγματικό απεργιακό κλίμα είτε στα εργοστάσια είτε στους επιμέρους κλάδους: «... Το ΚΚΕ υποστηρίζει μαχητικά τους αγώνες των εργαζόμενων. Τους καλεί... να εξασφαλίσουν τη σωστή συνείδηση των αγώνων τους και να αποτρέψουν οποιαδήποτε απόπειρα εκουλισμού τους...»

Όσοι θέλησαν να δουν στο παρελθόν αυτό το κόμμα σαν μια σιμαχη δύναμη στα απεργιακά μέτωπα, γελάστηκαν. Το ψευτοΚΚΕ είναι πότε κριός, πότε ανοιχτός απεργιοσπαστής των πραγματικών απεργιών. Το σημερινό και ο απεργιοσπαστισμός του στην τελευταία απεργία στις τράπεζες, έδωσε μια εικόνα για τη φύση αυτού του κόμματος, σε κείνους τους συνδικαλιστές που προώθησαν ενότητα με το ψευτοΚΚΕ. Αν και το είπαμε στην προηγούμενη εφημερίδα μας, ξαναλέμε πως απεργιακό μέτωπο με μέσα αυτό το κόμμα δεν μπορεί να υπάρξει.

Γιατί η περίοδος αυτή είναι τέτοια που ο οδηγός του φιλορώσικου μπλοκ, αν και θα διατηρεί τον κριφό απεργιοσπαστισμό του, όσο θα πλησιάζει προς την εξουσία τόσο πιο πολύ θα εκδηλώνει ανοιχτά τον απεργιοσπαστισμό του. Ας το πάρουν υπόψη τους όσοι συνδικαλιστές θέλουν την υπερασπίση του ψωμιού και τις πραγματικές απεργίες σ' αυτή την κατεύθυνση.

Άλλωστε δε θ' αργήσει ο καιρός που η εργατιά, από την αποχή στην απάτη των ψευτοαπεργιών, θα μπει ορμητικά στον αγώνα, με τα δικά της ταξικά και ανεξάρτητα συνθήματα και θα διεκδικήσει το ψωμί της.

## ΠΟΕΜ

### Η 24ωρη ψευτοαπεργία

Η 24ωρη απεργία της ΠΟΕΜ στις 24 Φλεβάρη ήταν μια ψευτο-απεργία. ΓΙΑΤΙ:

1) Την αποφάσισαν και την κάλεσαν αυτοί που ήταν οι μεγαλύτεροι απεργιοσπαστές μέσα στους αγώνες μεταλλεργατών οι κομματικοί γραφειοκράτες της ΕΣΑΚ (Γαλανός και σία) μαζί με τους ψευτοσυνδικαλιστές της Ν.Δ. στην ΠΟΕΜ.

Και οι δύο αυτές αντεργατικές κλίκες έχουν αποδείξει μέσα από την δράση τους ότι δεν ενδιαφέρονται για το ψωμί της εργατιάς. Έχουμε εμπειρία από τον απεργιοσπαστισμό της ΕΣΑΚ στις δύο απεργίες της ΒΙΟ-ΚΑΤ, η οποία και πρόσφατα εκεί ξεπούλησε το αίτημα για 5000 δρχ. αύξηση που αποφάσισαν οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο όταν υποτάχθηκε στην πρόταση της εργοδοσίας για 2500 δρχ. κοροϊδεύοντας τους εργάτες ότι δεν μπορούν να κάνουν αγώνα. Όταν πρόκειται οι εργάτες να κάνουν αγώνα για το ψωμί, τους θεωρούν ανήμπορους, όταν όμως πρόκειται για ψευτο-απεργίες, όχι μόνο δεν ρωτάνε κανένα αλλά προσπαθούν να τους κατεβάσουν με το ζορι, όπως έκαναν σε μερικούς χώρους δουλειάς.

2) Δεν την αποφάσισαν οι εργάτες. Αντίθετα μάλιστα αρνήθηκαν να βάλουν την ψευτο-απεργία τους, σε ψηφοφορία στις Γ.Σ. καταπατώντας κάθε έννοια εργατικής δημοκρατίας, με το κάλπικο επιχείρημα ότι οι αποφάσεις της ΠΟΕΜ είναι υποχρεωτικές. Και αυτό γιατί οι εργάτες δεν ήθελαν τις ψευτο-απεργίες τους. Σε θα τις ψήφισαν. Όσο για το «υποχρεωτικές» θα θυμίσουμε κάτι μόνο και μόνο για να αποδείξουμε την απάτη τους. Δεν ήταν πέρσει υποχρεωτική η απόφαση της ΠΟΕΜ για απεργία, όταν η ΕΣΑΚ κάλεσε την τελευταία στιγμή να μην συμμετάσχουν οι μεταλλεργάτες.

Ένα είναι υποχρεωτικό για την ΕΣΑΚ. Να μην αποφασίζουν οι ίδιοι οι εργάτες. Γιαυτό προσπαθούν να χτυπήσουν την αυτόνομη συνδικαλιστική τους έκφραση, σε κάθε χώρο δουλειάς.

3) Δεν είχε στόχο το χτύπημα της πολιτικής της πείνας. Το αίτημά τους για υπογραφή της συλλογικής σύμβασης είναι για τα μάτια. Γιατί αν αυτοί ήθελαν την υπογραφή της, πράγμα που είναι αναγκαίο για τον κλάδο, θα είχαν ξεκινήσει από τον Δεκέμβρη έναν αγώνα γιαυτό. Θα είχαν ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα αγώνων με κλιμάκωση και όχι μια 24ωρη απάτη.

Για να υπογραφεί η σύμβαση χρειάζεται καλά οργανωμένος, παρατεταμένος και αποφασιστικός απεργιακός αγώνας.

4) Η ΠΟΕΜ δεν ήθελε παντού την 24ωρη. Προώθησε την ψευτο-απεργία της μόνο στον ιδιωτικό τομέα, αφήνοντας έξω τα κρατικά εργοστάσια (Σκαρμαγκάς, Ναυπηγεία Ελευσίνας, ΠΥΡΚΑΛ) Έτσι για άλλη μια φορά η κρατική συνδικαλιστική γραφειοκρατία του φιλορώσικου μπλοκ, έδειξε το πόσο υπηρετεί πιστά το κρατικό καπιταλισμό και το αστικό κράτος, στον ανταγωνισμό του με το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Σε προηγούμενα άρθρα μας, έχουμε αναφερθεί συνολικότερα στον χαρακτήρα αυτών των ψευτο-απεργιών και έχουμε αποδείξει ότι αυτές τις καλούν οι εκπρόσωποι των διαφόρων τμημάτων της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού. Την 48ωρη της ΠΟΕΜ την είχαν προκηρύξει το φιλορώσικο μπλοκ (Παπανδρέου - Φλωράκης) σε συνεργασία με την Ν.Δ. που ελέγχουν την ΠΟΕΜ.

Αυτό πριν τον τελευταίο ανασχηματισμό της κυβέρνησης και πριν ο Μησοστάκης βάλει ζήτημα εκλογών. Ήταν ενταγμένη στη γραμμή της πίστας που ασκούσε αυτό το φιλορώσικο μπλοκ ενάντια σε εκείνες τις δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση, που δεν ήθελαν την «απλή αναλογική» και μια κυβέρνηση Παπανδρέου - ψευτο-ΚΚΕ. Όταν με τον ανασχηματισμό χτυπιέται ο Κουτσούγιωργας και αργότερα ο Μησοστάκης ζητάει εκλογές εκμεταλλευόμενος το «απεργιακό κίνημα» χωρίς απλή αναλογική, η ΠΟΕΜ το μαζεύει, η 48ωρη γίνεται 24ωρη, στα κρατικά εργοστάσια γίνεται από 2ωρη στάση έως καθόλου.

Για άλλη μια φορά αποδειχίνεται πως τόσο το ψευτο-ΚΚΕ, όσο η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ όχι μόνο δεν ενδιαφέρονται για τα εργατικά αιτήματα αλλά καλούν την εργατιά να γίνει πιόνι τους.

Κοροϊδεύουν και παίζουν στις πλάτες των εργατών. Γιαυτό οι εργάτες τους απομόνωσαν. Η ψευτοαπεργία τους απέτυχε και η συγκέντρωσή στην Αθήνα ήταν για κλάματα.

# ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ

Ο Παπανδρέου είναι υπηρέτης αυτής της νέας επικίνδυνης υπερδύναμης. Είναι όμως μέσα στο καθήκον του να κάνει τον φιλοαμερικάνο ως ότου θα είναι έτοιμος για το «μεγάλο άλμα». Το ίδιο παριστάνει και τον φίλο του φιλοδοτικού κεφάλαιου ιδιαίτερα του ιδιωτικού ενώ δυναμώνει την κρατικοχρηματιστική συγκέντρωση. Είναι δηλαδή στη φύση της πολιτικής αυτής της κλίκα η διπλοπροσωπία.

Η οικονομική κρίση είναι αποτέλεσμα ακριβώς του σκληρού πολιτικού ανταγωνισμού των ξενοδόλων τμημάτων της αστικής τάξης και πιο πολύ χρωστίεται στην επίθεση του τμήματος εκείνου του κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου που δένεται με τη Μόσχα ενάντια στα υπόλοιπα.

## Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ!

Αυτός είναι ο λόγος που το πέρασμα τεράστιων παραγωγικών μονάδων της παλιάς ολιγαρχίας (Μποδοσάκης, Σκαλιστήρης, Κατσάμπας κ.ά.) στο κράτος και τις τράπεζες, δεν συνοδεύεται από μια προώθηση των επενδύσεων.

Ταυτόχρονα όμως αυτή η διπλοπροσωπία πολιτική προϋποθέτει τον κατευνασμό της Ευρώπης που είναι απαραίτητη στον Παπανδρέου για τον κρατικό δανεισμό. Σε αντάλλαγμα αυτός συνεχίζει την πολιτική της ένταξης στην ΕΟΚ της Ν.Δ., που συντριβεί την αδύνατη βιομηχανία μας καθώς την παραδίδει στον ανίστο Ευρωπαϊκό ανταγωνισμό. Από την άλλη μεριά ο Παπανδρέου για τους πολιτικούς λόγους που περιγράψαμε εμποδίζει κάθε ευρωπαϊκή επένδυση στην Ελλάδα και κάθε ουσιαστικό δυνάμωμα του ιδιωτικού κεφάλαιου.

Από την άλλη μεριά το ίδιο το κράτος δεν ε-

πενδύει γιατί η κυρίαρχη παπανδρεϊκή κλίκα δίνει προτεραιότητα στο δυνάμωμα της κρατικής γραφειοκρατίας, ιδιαίτερα του στρατού και είναι αντίθετη με μια υγιή ανάπτυξη του κρατικού καπιταλισμού στη βιομηχανία γιατί έτσι θα δυνάμωναν οι δυνάμεις μέσα σ' αυτό το κράτος της αστικής τάξης που θάβηλαν την οικονομική και πολιτική ανεξαρτησία.

Γι' αυτό, όσο και να πέφτουν τα μεροκάματα, το κεφάλαιο δεν επενδύει. Ίσα-ίσα με τον περιορισμό της καταναλωτικής δύναμης των πλατειών λαϊκών μαζών α) αδυνατίζει παραπέρα η εσωτερική αγορά που ήδη δοκιμάζεται από τα «ανοιχτά σύνορα» β) εμποδίζεται κάθε εκσυγχρονισμός στη βιομηχανία καθώς οι καπιταλιστές βολεύονται πιο πολύ με τα φτηνά μεροκάματα παρά με τα νέα μηχανήματα γ) δίνει δυνατότητα να επιβιώσει η και να δυναμώσει ο γραφειοκρατικός παρασιτικός μηχανισμός του κράτους.

Όχι. Είναι καταστροφή για τη χώρα το χαμήλωμα των μεροκάματων και η εξαθλίωση του εργαζόμενου λαού!

## ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ! ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ

Αν ο λαός υπομεινει μια τέτοια πολιτική θα χει βάλει τις βάσεις για μια ακόμα μεγαλύτερη οικονομική εξαθλίωση του στο κοντινό μέλλον και θα έχει χρηματοδοτήσει αυτούς που του ετοιμάζουν αλυσιδές.

Στο κάτω, κάτω για ποιον αυτές οι θυσίες; Μήπως γίναν τουλάχιστον όλοι ίσοι στην φτώχεια;

Πεινάει η παλιά αστική τάξη; Πεινάνε οι εμεταλλευτές ακόμα και οι πιο μικροί;

Υποφέρουν αυτοί που βρίσκουν ευκαιρία να πλουτίσουν από τον ξεφτιλισμό του μεροκάματου και το ξεθώμα στη δουλειά των μισθωτών με το να κραδαίνουν το σκιάχτρο της ανεργίας;

Μήπως βασανίζεται από αϋνίες για το μέλλον η ανώτερη κρατική και κομματική γραφειοκρατία που στρογγυλοκάθετα πίσω από τα σκονισμένα γραφεία της και σταλαλάει τις μίζες και τις ψεύτικες υπερωρίες της;

Όχι δεν πεινάνε, δεν υποφέρουν και δεν έχουν αϋνίες τα στελέχη της αστικής τάξης. Γιατί λοιπόν αυτοί που θρέφουν όλους αυτούς, γιατί αυτοί που φτιάχνουν τον πλούτο αυτής της χώρας να περιμένουν με τη φτώχεια μια φανταστική «έξοδο από την κρίση»;

Δεν υπάρχει τίποτα πιο ώριμο, πιο ρεαλιστικό και πιο δημοκρατικό, τίποτα που νάναι τόσο χρησιμογι' αυτόν τον τόπο όσο η αντίσταση σ' αυτή την πολιτική.

Κι' αυτή η αντίσταση δεν μπορεί νάχει στην αρχή άλλη μορφή από το πλατύ, παρατεταμένο απεργιακό αγώνα στους χώρους δουλειάς με ένα αίτημα. ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ, που θα τσακίζει τον φασιστικό νόμο που απαγορεύει τις αυξήσεις που σκάρωσε η Παπανδρεϊκή κλίκα.

## ΟΙ ΨΕΥΤΙΚΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ

Για να τραβήξουν όμως την εργα. τάξη και οι φτωχοί μικροεπαγγελματίες έναν τέτοιο αγώνα πρέπει να κατανοήσουν ΔΥΟ ακόμα εχθρούς:

Το λεγόμενο ΚΚΕ που είναι ένα ψευτο ΚΚΕ και την ΝΔ, την παλιά δεξιά.

Από αυτούς τους δυο εχθρούς του λαού ο πρώτος είναι πιο επικίνδυνος. Πρώτον γιατί

χτυπάει από τα μέσα το λαό, ιδίως την αριστερά και δεύτερον γιατί βρίσκεται σε στρατηγική συμμαχία με την παπανδρεϊκή κλίκα.

Παρ' όλο που το ψευτοΚΚΕ ακολουθούν ακόμα τίμιοι αριστεροί άνθρωποι, αυτό δεν έχει καμιά σχέση με το παλιό ηρωικό ΚΚΕ. Είναι το αντίθετο του. Σήμερα δουλεύει για μια ιμπεριαλιστική υπερδύναμη και στήνει γι' αυτήν μια αυτοκρατορία με κέντρο τον Περισσό, αγοράζοντας γη και χτίζοντας κτίρια το ένα μετά το άλλο μέσα στην Αθήνα και τον Περισσό την ώρα που ο λαός υποφέρει. Αυτό το κόμμα προωθεί τις ρωσόφιλες δυνάμεις της αστικής τάξης στην εξουσία σαν σκαλοπάτι για να έρθει η ώρα της δικιάς του μονοκρατίας.

Το ψευτοΚΚΕ θέλει σήμερα συγκυβέρνηση με το ρωσόφιλο τμήμα του ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό θέλει την απλή αναλογική. Γι' αυτό στρέφει τα πυρά του μόνο σ' εκείνες τις δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ που δεν θέλουν αυτήν την συγκυβέρνηση (π.χ. Κουτσούγιωργας, Σημίτης, κ.λπ.) Εναντία σ' αυτούς στρέφει τις 24 ωρες απεργίες του που αυτό το κόμμα καθοδηγεί.

Αυτές όμως δεν είναι απεργίες. Είναι απάτη.

Η πολιτική της πείνας πέρασε με τη βοήθεια αυτών των κάθε 6 μήνες 24 ωρών ψευτοαπεργιών. Χάρη σ' αυτές απογοητεύτηκαν οι εργαζόμενοι, διασπάστηκαν και διάλλισαν το συνδικαλισμό της βάσης. Στο τέλος όμως τους γύρισαν την πλάτη. Κι' αυτό είναι προς τιμή τους. Ειδικά το βιομηχανικό προλεταριάτο δεν ακολουθεί πια τις αποκομμένες από τη βάση του εργατικού κινήματος συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ. Αυτές έχουν γίνει πολιτικά όργανα της αστικής τάξης ή του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού.



# ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ:

## Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΠΙΟ ΕΠΙΘΕΤΙΚΩΝ ΚΥΚΛΩΝ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

### ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΟΜΟΦΩΝΙΑ

Η ελληνική αστική τάξη είναι ίσως παγκόσμια πρωταθλήτρια στην ομοφωνία με την οποία τάσσεται στο πλευρό του Γκορμπατσώφ για τις αντισυνταγματικές μεταρρυθμίσεις του.

Δε θα μπορούσε η Μόσχα και το γκτοΚΚΕ να φανταστούν ειρηνική συμφωνία πολιτικών δυνάμεων πάνω σ' αυτό το καθοριστικό ζήτημα της παγκόσμιας πολιτικής, στο ποιά δηλαδή είναι σήμερα η παγκόσμια πολιτική της Ρωσίας.

Είναι μια πολιτική ειρήνης και δημοκρατίας ή είναι μια πολιτική πόλεμου και φασισμού; Ο Γκορμπατσώφ σημαίνει κίνηση προς την ειρήνη και τη δημοκρατία. Δε θα περιμένα κανείς τίποτα διαφορετικό για το σφραγισμένο του σοσιαλϊμπεριαλισμού στην Ελλάδα, για το γκτοΚΚΕ, που φρενισμένα χειροκροτεί όποιον γίνει υρωμπατίας του «κόμματος προοδύμνων» του ΚΚΣΕ. Όμως αυτή είναι η απάντηση ολόκληρη της ελληνικής αστικής τάξης, ακόμη δηλαδή κι εκείνων των τμημάτων της που είναι γενικά αντίθετα στην πολιτική του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Τέτοια τμήματα αστικής τάξης που υπερασπίζον τον Γκορμπατσώφ υπάρχουν σ' όλες τις θητικές χώρες. Είναι εκείνα τα τμήματα της αστικής τάξης που δεν καταλαβαίνουν τον κίνδυνο που αποτελεί ο σοσιαλϊμπεριαλισμός ή δειλιάζουν μπροστά στη δύναμη του και ζήτην συνεργασία. Τέτοια τμήματα της αστικής τάξης εκφράζουν π.χ. το εργατικό κόμμα της Αγγλίας, η μία πτέρυγα, η αυτοαποκαλούμενη αριστερή, της νεοφιλικής σοσιαλδημοκρατίας καθώς και οι σιλελεύθεροι της ίδιας χώρας, το αυτοκομμουνιστικό κόμμα της Ιταλίας.

Όπως μια Ευρωπαϊκή χώρα όπου το σκόλο της αστικής τάξης τάσσεται με τον Γκορμπατσώφ είναι μόνο η Ελλάδα. Αυτή είναι μια ακόμα απόδειξη της πεφάντας πολιτικής επιρροής του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού στην χώρα μας τα τελευταία χρόνια και προάγγελος των ραδιώων πολιτικών εξελίξεων προς την κατεύθυνση του, που έρχονται.

Αυτός είναι όμως και ο λόγος που ένα θεμελιώδες καθήκον για τους πραγματικούς κομμουνιστές της χώρας μας σ' αυτή την περίοδο είναι το ξεσκεπάσμα και η κατάρρευση της πολιτικής Γκορμπατσώφ. Αυτό είναι καθήκον παρύτερα και για το ξεκαθάρισμα με τον αλληποτινισμό που στους κόλπους του ίδιου του επαναστατικού κινήματος που λειτουργεί στον δικό του τομέα όπως ολόκληρη η αστική τάξη.

### Η ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

Ο οππορτουνισμός «μ-λ-ή-τι-ποι» με επικεφαλής τους διαρρηχτές της «Κ Αναγέννησης» δεν ισχυρίζεται βέβαια ανοιχτά ότι ο Γκορμπατσώφ προωθεί ειρήνη και δημοκρατία γιατί έτσι θα κατέρρεε σε μια στιγμή, δέχεται όμως στυγνά να γίνει μια διαδικασία μεταρρυθμίσεων που βγάξει από τα αδιέξοδα του τον σοσιαλϊμπεριαλισμό που είναι υποχρεωμένος έτσι και ταχτικά, να ρίξει το βάρος του στην οικονομική ανασυγκρότηση στο εσωτερικό και σε μια πολιτική, πάντα «ταχτική», ειρήνης στο εξωτερικό. Έχουμε ξαναγράψει ότι ο Γκορμπατσώφ δε θέλει τίποτα άλλο από το να του αναγνωρισθούν υπελαρηνικές προθέσεις «αυτή τη στιγμή» και ότι δεν έχει δώσει τίποτα άλλο στο μυαλό του από το πως θα βγάλει την οικονομία της Ρωσίας από το αδιέξοδα κάνοντας μια μεγάλη παραγωγική ανασυγκρότηση.

Να τι γράφουν οι επικεφαλής των υποστηριχτών του Γκορμπατσώφ μέσα στο «μ-λ-ή-τι-ποι» αλληποτινισμού, αρθρογράφος της «Ενότητας»:

«Ο Γκορμπατσώφ στηρίζεται και είναι εκραστής του κομματικού εκείνου της νέας αστικής τάξης που είναι που πρώτα απ' όλα βρίσκεται επικεφαλής η στελεχών της οικονομίας μονάδας».

Το στίγμα αυτό παρ' όλο που είναι αναπόσπαστο τμήμα της νέας αστικής τάξης έχει δύο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Πρώτο, βρίσκεται σ' ένα βαθμό παραγκωνισμένο από μια σειρά πρωταθλητές και από πολιτικά και κοινωνικά πρόσωπα. Δεύτερο και σημαντικότερο για το ζήτημα που εξετάζουμε, εξ' αιτίας της ιδιαίτερης θέσης του μέσα στην οργάνωση της παραγωγής και του καταμερισμού των αρμοδιοτήτων, αντιλαμβάνεται πιο εύκολα και πιστικά τα οικονομικά αδιέξοδα του συστήματος.

Τα ιδιαίτερα αυτά χαρακτηριστικά του με δεδομένη τη μέγλη οικονομική στασιμότητα, το πραγματικό φρενισμα και καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων του κατεστημένου μεταρρυθμιστικών ατημάτων. Τα ατηματα του αυτά αναφέρονται πρώτα απ' όλα και βασικά στα ζήτηματα του Οικονομικού Προγραμματισμού και της οικονομικής διαχείρισης, αλλά νομοτελειακά επεκτείνονται και σε ορισμένες εκφορές ή και πλευρές της

μορφή του πολιτικού συστήματος». Αυτοί λοιπόν οι «παραγκωνισμένοι» τεχνοκράτες που «αντιλαμβάνονται πιο εύκολα και πιστικά τα οικονομικά αδιέξοδα του συστήματος» σαν «φορείς μεταρρυθμιστικών ατημάτων» τη υπογράμμιση δική μας) στρέφονται ενάντια στο άλλο κομμάτι της νέας αστικής τάξης που αποτελείται από εκείνα «τα στοιχεία που ελέγχουν και στελεχώνουν τους κεντρικούς κομματικούς, κρατικούς και οικονομικούς μηχανισμούς».

Έτσι λοιπόν συμφωνά με τους διαρρηχτές εξηγείται γιατί οι μεταρρυθμιστές τύπου Γκορμπατσώφ προβάλλουν «τη δημοκρατία, την αυτοδιαχείριση, την αυτοδύναμη των ξεχωριστών μονάδων, την αποκέντρωση και την διαφάνεια». Ενάντια στους αντιπάλους τους:

Οι δυνάμεις υπελαρηνικές φρενίζον μέσα στο ΚΚΣΕ οππορτουνιστές μας, δεν μπορούν να κρυφούν τις συμπαιφιές τους για τους Γκορμπατσώφ. Τον Γκορμπατσώφ δεν τον καίγεται και πολύ καρφί αν κάποιος σ' αυτό τον κόσμο τον θεωρών αστό. Η ρωσική αστική τάξη έχει δυσφημισεί τόσο πολύ τον κομμουνισμό που αυτό για τις τεράστεις μάζες του πλάνητ δεν είναι μεγάλη βριαύ. Ο Γκορμπατσώφ ενδιαφέρεται πρωταρχικά για ένα άλλο πράγμα: Να αποδείξει ότι είναι καλύτερος από τον Μπρέζνιεφ, ότι είναι πιο ειρηνόφιλος, πιο δημοκράτης (έτσι και λίγο έτσι έναν τοντο πιο καλός από τους καλύτερους σκληρούς, δηθεν «σταλινικούς» γραφειοκράτες τύπου Μπρέζνιεφ. Ότι έτσι και λίγο, έτσι και ένα ποίτο, αλλά πραγματικά κι όχι στα λόγια, η Ρωσία απομακρύνεται από τα Αφγανιστάν, τις Πολωνίες, τη ψυχιατρεία κ.λπ. κ.λπ. ότι βιάζει προς το καλύτερο.

### Η ΠΙΟ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΦΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Εμείς πιστεύουμε ακριβώς το αντίθετο, ότι η πολιτική Γκορμπατσώφ εκφορεί τις πιο επιθετικές, τις πιο φασιστικές, τις πιο ανυπόμονες για την παγκόσμια ηγεμονία ομάδες της γραφειοκρατικής κρατικομονοπολιακής αστικής τάξης νέου τύπου στη σημερινή Ρωσία. Πιστεύουμε ότι η κλίκα Γκορμπατσώφ εκφορεί την πυρετώδη προετοιμασία για τον πό-

λεμο. Γι' αυτό στην πολιτική μιλάει τόσο πολύ για ειρήνη και στην οικονομία για ανασυγκρότηση.

Αυτά που γράφουν οι διαρρηχτές της «Αναγέννησης» είναι αυτό που διακριτικά προσέχει ο ίδιος ο σοσιαλϊμπεριαλισμός εδώ και μερικά χρόνια για κυτανάλωση μέσα στη Ρωσία και πιο πολύ για να τρελάνει τα μελλοντικά του θύματα στο εξωτερικό με τη μέθοδο του καθήσυχασμού. Είναι το πασαμπίδι ότι δθεν η υροσοικρατία κούλησε και η λισθ βρισκεται μέσα από μια κάποιοι βαθμοί ιδιωτικοποίηση της οικονομίας α.λ.α Κίνα, η Ουγγαρία κ.λπ., μέσα από κάποια υιτονομία των επιμέρους επιχειρήσεων και κλάδων, δηλαδή μέσα από κάποια ανεξαρτητοποίηση των διεκθύνων οπότε από την σιλελεύθεροποίηση της οικονομίας, δηλαδή και την σιλελεύθεροποίηση στην πολιτική.

Αυτό το παραμπί έχει μόνο μια μικρή πλειρά αλήθειας ότι η γραφειοκρατική αστική τάξη της σημερινής Ρωσίας σαρπίζει και ότι ψάχνει απενωφωμένα να βρει μερικά γραφειοκράτη στην κρίση της. Όμως η πραγματική λύση δεν είναι για την οικονομία της, ούτε η «επανάσταση των διεκθύνων», ούτε η πολιτική σιλελεύθεροποίηση. Είναι ο πόλεμος. Κι αυτό το ξέρουν περισσότερο απ' όλους αυτά «τα στοιχεία που στελεχώνουν τους κεντρικούς κομματικούς, κρατικούς και οικονομικούς μηχανισμούς».

Η δύναμη του σοσιαλϊμπεριαλισμού βρίσκεται ακριβώς σ' αυτήν την σπάνια συγκέντρωση της οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής εξουσίας στα χέρια μιας μικρής μεγαλοαστικής γραφειοκρατικής ομάδας. Αυτό του δίνει τη δυνατότητα να υπερβάλει απέναντι στην ανταγωνίστρια υπερδύναμη γιατί είναι σε θέση να ριχνει το βάρος του στην οικοδόμηση μιας οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής μηχανής στην κατεύθυνση του πόλεμου. Αυτή η δυνατότητα γραφειοκρατική αστική τάξη είναι και στήριγμα της βαρείας πολεμικής βιομηχανίας που είναι η καρδιά της ρωσικής βιομηχανίας.

Είναι και παύδι της.

### Η ΑΝΕΤΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Η κλίκα Γκορμπατσώφ μέσα στα πλαίσια αυτής της μεγαλοαστικής ομάδας δεν αποτελείται από τίποτα άλλο παρά από τους υποστηριχτές της πιο φρενισμένης ανάπτυξης αυτής της πολεμικής παραγωγικής μηχανής. Ο Γκορμπατσώφ δεν υπήρξε η πολιτική έκφραση ενός μεταρρυθμιστικού κινήματος τεχνοκρατικών στελεχών. Ποτέ δεν υπήρξε ένα τέτοιο κίνημα που να αναδεικνύει κάποιο Γκορμπατσώφ μέσα στο πολιτικό γραφείο του «ΚΚΣΕ» ποτέ δεν διαπιστώθηκε μια τέτοια (ιδεολογική) πάλη μέσα στο «ΚΚΣΕ» ή με κάποιο εύρος μέσα στη Ρωσική κοινωνία, τέτοια που να δώσει μια τέτοια επιτυχία σε κάποιο «παραγκωνισμένο» τμήμα της αστικής τάξης, να έχουν δικό τους «γραμμάτι» του «ΚΚΣΕ».

Η κλίκα Γκορμπατσώφ κινείται με την χαρακτηριστική ανεκτικότητα μόνο ένα τμήμα της κεντρικής γραφειοκρατίας θα μπορούσε να διαθέσει. Άλλωστε ο Γκορμπατσώφ είναι το δεύτερο μεγάλο στέλεχος αυτής της κλίκας. Το πρώτο ήταν ο Αντρέιφ ο διάδοχος του Μπρέζνιεφ. Και ο Αντρέιφ δεν ήταν παρά ο αρχηγός της Κ.Γ.Β. Ο πρώτος άνθρωπος του πιο μισητού γραφειοκρατικού υπερσυνκεντρωτικού μηχανισμού που διαθέτει ο σοσιαλϊμπεριαλισμός που έγινε γραμμάτιος του «ΚΚΣΕ». Ο Γκορμπατσώφ αναδείχθηκε κάτω από την ομπρέλλα του Αντρέιφ στην διάρκεια της πάλζαυτης της κλίκας με τους μπρεζνιεβικούς. Δεν είναι ανάγκη να στηριχθούμε στους δικτικούς δημοσιογράφους, που μιλάνε για υποστήριξη του Γκορμπατσώφ από τον πρώην του σοσιαλϊμπεριαλισμού Γκορμπατσώφ μέσα στο Π.Γ. του «ΚΚΣΕ» (ΒΗΜΑ 22.2), για να καταλάβουμε ότι αυτός ο λόγος που η κυριαρχία του Γκορμπατσώφ ήταν εύκολη. Αυτό είναι ο λόγος που δεν χρειάστηκε καν ένα πολιτικό πραξικόπημα μέσα στις ανώτατες βαθμίδες του κομματικού ιερατείου.

Η πάλη που έδωσε και δίνει η κλίκα Γκορμπατσώφ με τους Μπρεζνιεβικούς, είναι στο ζήτημα που αν είναι δυνατή η όχι μια υπερμετατόμηση της λειτουργίας της ίδιας παραγωγικής μηχανής. Είναι η γραμμή της πάσης υσία επιταχυνσης.

### ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗ

Είναι γνωστό ότι τα τελευταία χρόνια πριν το θάνατο του Μπρέζνιεφ ο ρυθμός αύξησης της ρωσικής παραγωγής είχε πέσει στο 2% με ρεκόρ την ίδια τη χρονία του θανάτου του Μπρέζνιεφ όπου έπεσε στο 1%. Αυτό το ποσοστό του 2% που ισχύει από τότε θέλησε να αλλάξει ταχτικά ο Γκορμπατσώφ επιβάλλοντας στο πεντάχρονο 1986 - 1990 το ρυθμό του 4%.

Πρόκειται για ένα εκπληκτικό νούμερο. Στόχος της περιομης «ανασυγκρότησης» είναι ακριβώς η επιταχυνση αυτού του στόχου. Και αυτός ο στόχος δεν έχει να κάνει καθόλου με την ανάπτυξη της «φιλελευθέρωσης» και της ανακόλουθης «ανταγωνιστικότητας» ανάμεσα στις επιχειρήσεις. Κάτι τέτοιο θα προεποθέσει ανάπτυξη της κεντρικής αγοράς. Μια τέτοια όμως ανάπτυξη θα είχε συν προεποθέσει της ανάπτυξη της ελευθέρως βιομηχανίας ειδήν αυτομικής κατανάλωσης. Όμως ο Γκορμπατσώφ ιδιαίτερα στο πιο σημαντικό υτοκαμμένο, που είναι ο λόγος του, προς την Κ.Ε. του «ΚΚΣΕ» δεν μίλησε για έμφαση στην ανάπτυξη αυτού του βιομηχανικού κλάδου. Αυτή είναι και η διαφορά της κλίκας Γκορμπατσώφ από τους κινέζους τεχνικούς ρεβιζιονιστές.

Δεν υπάρχει τίποτα στη μεταρρύθμιση Γκορμπατσώφ που να αλλάζει έτσι και λίγο προς το καλύτερο τις υλικές συνθήκες ζωής του ρωσικού λαού. Καμία αλλαγή στην πολεμική διατήρηση της οικονομίας. Αντίθετα η έμφαση βρισκεται στην εντατικοποίηση της δουλειάς και στην περιστολή των τριμ με πρόσχημα την θεωρία της αποδοτικότητας των επιχειρήσεων.

Αυτή η κεντρική μεγαλοαστική κλίκα δίνει σήμερα τη δυνατότητα στα «παραγκωνισμένα» στελέχη των επιχειρήσεων να απολένουν τους «τεμπέληδες» εργάτες και να περικόθουν βρατικά τα τριμ, που αποτελούν σήμερα το 40% του συνολικού μισθού.

Ο Παπανόθου κωμάρει ότι ήταν πρόδρομος του Γκορμπατσώφ με τις «κοινωνικοποιήσεις» του. Δεν είναι για γέλια. Πραγματικά φαντασθείτε σε κλίμακα Ρωσίας μια «κοινωνικοποίηση» που θα δίνει στις κρατικές επιχειρή-

σεις τη δυνατότητα να απολένουν εργάτες και να πεσοκόθουν τους μισθούς και ξεπερνώντας τους εργαζόμενους στο όνομα της αποδοτικότητας και των κερδών με υναταλλαγαι οι εργαζόμενοι να διαλέγουν με φεισοφορία ανάμεσα σε ένα πολύ περισσότερο αριθμό υπηρεσιών διαθέτων τους. Δηλαδή ανάμεσα σε διαπιστωμένους εκμεταλλευτές και καταπιεστές εγκριμένους από τα παραπάνω κρατικά και κομματικά όργανα. Παρ' όλα αυτά για τους στρατηγικούς τομείς κλειδιά της βιομηχανίας η έμφαση δίνεται σήμερα στην πιο συγκέντρωτική διαχείριση απέναντι στην υπηρησια κεντρικού προγραμματισμού, το Γκοσπλάν («Liberalization» 12 Φλεβάρη).

Φανταστείτε κάτι τέτοιο και θα διαπιστώσατε πόσο προοδευτική είναι η μεταρρύθμιση Γκορμπατσώφ. Εντατικοποίηση της δουλειάς, περικοπή του μισθού, μεγαλύτερη ανεργία με στόχο την υπερμετασώρευση. Αυτό είναι το πρόγραμμα της ανασυγκρότησης στο οικονομικό επίπεδο. Οι τελευταίες περιόδους του Γκορμπατσώφ στα εργοστάσια είχαν ένα στόχο να καθυλάσσουν τους εργάτες πάνω σ' αυτό το κεσοάλιοδες ζήτημα.

### Η ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο λόγος για τον οποίο η Γκορμπατσώφ κλίκα επιμένει στη δημαγωγία της για δημοκρατία, ελευθέρια κριτικής και άλλα παρόμοια δεν έχει λοιπόν καθόλου να κάνει με μια φιλελεύθεροποίηση αστικού τύπου στο οικονομικό επίπεδο. Πρόκειται για μια σκέτη δημαγωγία με πολλαπλούς στόχους.

Ο πρώτος στόχος είναι η επιβίωση της κλίκας Γκορμπατσώφ στους πιο ανυτηρητικούς, πιο παρακινεμένους και με λιγότερη πολεμική ορμή γραφειοκράτες. Ο Γκορμπατσώφ έχει φορτώσει σ' αυτούς όλα τα κακά του ρωσικού καπιταλισμού και της κοινωνικής αποσύνθεσης έτσι ώστε η «ελευθέρια της κριτικής» ενάντια τους να ανοίξει το δρόμο στη σταθεροποίηση της δικιά του γραμμής και φρενίζας.

Ο δεύτερος είναι η απόσπαση μιας ανοχής από το ρωσικό λαο και τις καταπιεσμένες εθνοτητες, όσο θα σαρπεται η μέγγλη της μεγαλύτερης οικονομικής καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Ο τρίτος η απόσπαση της έστω και προσωρινής υποστήριξης ενός κομματικού της πραγματικά σιλελεύθερης αστικής διανομής τύπου Ζαχάροφ και ενός σιρφετού καλλιτεχνών που δεν δίνει δεκάμα για την κατάσταση της εργατικής τάξης αλλά μετράει πολύ στο εξωτερικό. Στην ουσία το χαρτί το δθεν δημοκρατίας το παίξει ο Γκορμπατσώφ πάνω απ' όλα για τον καθήσυχασμό της Δύσης. Για να αποκοιμίσει τους λαούς και να διασπάσει τις ηγέσεις των εργατικών χωρών. Για τον ίδιο λόγο παίξει και το χαρτί της ειρήνης.

Όσο πιο πολύ μιλάει για ειρήνη η ηγετική μιας πολεμικής μηχανής, τόσο πιο γοργά και πιο εύκολα προετοιμάζει τον πόλεμο.

### Ο ΚΑΛΟΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΣΟΚΟΛΩΦ

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που αυτός ο εκφραστής των «παραγκωνισμένων διεκθύνων των παραγωγικών μονάδων» όπως λέει οι διαρρηχτές, δεν είναι τυχαίο, που βρίσκει την «πλήρη υποστήριξη του σοβιετικού στρατού» σύμφωνα με τα λεγόμενα του στρατάρχη Σοκόλωφ υποαρχηγού Αιγύπης της ΕΣΣΔ σ' ένα βαρυσήμαντο άρθρο του στην Πραβδα («ΠΡΑΤΗ» 24 Φλεβάρη).

Μα πως είναι δυνατό να είναι διαυρεστημένοι οι στρατοκράτες της Μόσχας από τον Γκορμπατσώφ;

Μήπως αυτός μείωσε την παραγωγή των όπλων; Μήπως η «ανασυγκρότηση» του βάζει κανένα τέτοιο στόχο;

Μήπως αλλάξε η κατάσταση στο Αφγανιστάν, όπου αν κάτι άλλαζε είναι οι μεγάλες εκκαθαρτικές επιχειρήσεις του τελευταίου μήνα μετά την περηνική άρσηση των ανταρτών να σιμωλιωθούν με τον εισβολέα, καθώς και ο διπλός βομβαρδισμός των προφρομικών στρατοπέδων στο Πακιστάν από την αεροναυτική εροπορία.

Η μήπως ο Γκορμπατσώφ δεν βρισκόταν στην εξουσία όταν εκδηλώθηκε το αιματηρό πραξικόπημα στην Ν. Υμενία με τους 12.000 νεκρούς από την πιο ρωσοδουλη φράξια του κυβερνητικού κόμματος;

Γιατί να είναι διαυρεστημένος ο Σοκόλωφ όραν ο σοσιαλϊμπεριαλισμός σαρπίζει και ενθαρρύνει το Βιετνάμικο στρατό εισβολής στην Καμποτζή, όταν στηρίζει και ενθαρρύνει τον στρατό του παλαιστινιακού λαού Ασσάντ, και τον τοπικό ηγεμονιστικό εισβολέα στο Τσαντ Κονταύ;

Μήπως ο «εθνομιστής» Γκορμπατσώφ κάνει κομιά αυτοκρατορία για κέντη την εθνοτική γερονομία του ρωσικού στρατού να εκτελέσει 350 αθώους επιβάτες ενός Τζάμπο; Η μήπως αυτός ο δημοκράτης πήρε κάποιες αποστάσεις από τον καρβανά διχτάτορα Γκουρζέλοκι;

Η μήπως είχε κάποιο ή άρση να ενωθήει ότι κακός έγινε η εισβολή στην Τσεχοσλοβακία, ή ότι θα υργιστεί να αποσυρεί τα ρωσικά στρατεύματα από τις χώρες της ανατολικής Ευρώπης και τη Μεγγολία;

Όχι!

Ο Σοκόλωφ πρέπει να είναι πολύ ευχαριστήμενος. Ο Μπρέζνιεφ δε μίλησε για ειρήνη, ούτε το μισό από όσο μιλάει ο Γκορμπατσώφ και δεν μπορούσε ούτε στο ένα δέκατο του Γκορμπατσώφ να παραπλανήσει τα μελλοντικά θύματα του σοσιαλϊμπεριαλισμού, έτσι ώστε να κερδίσει πολύτιμο χρόνο για τις πολεμικές του προετοιμασίες.

Γιατί η απάτη Γκορμπατσώφ δεν είναι παρά ένα κέρδιμα χρόνου. Αυτή η έμπατη γραφειοκρατική διπλοπρόσωση κλίκα που δικαίει το Κρεμλίνο ξέρει πολύ καλά ότι η πράξη της να ξεσοκπαθεί σε ένα όχι μακρινό χρόνο τα λογία της. Το ποσο συντομα θα γίνει αυτό θα εξαρτηθεί από την αντίσταση των λαών στο υέμια και την καταπίεση.

## ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

**ΑΘΗΝΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55**  
**ΟΜΟΝΟΙΑ ΤΗΛ. 5241058**  
**ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 1**



# ΠΡΙΝΟΣ:

# ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΥΦΙΟ ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

# Η ΚΛΙΚΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ

Ακόμα δεν είχαν προλάβει να σβήσουν οι τελευταίες φλόγες της διαμάχης του κράτους με τη Motor Oil, δηλαδή με τον Όμιλο Βαρδολογιάννη που κατέληξε με τη τελική υπεροχή της ΔΕΠ (Ελληνική Δημοσία Επιχείρηση Πετρελαιοί) και το γιγάρ χιλιπταίο του αντιπάλου της στην εσωτερική πετρελαιο - αγορά και γενικότερα, όταν ο Υπουργός Βιομηχανίας, Ενέρ-

Γεώργιος δηλαδή να μας πεισει για την ανάγκη να θέσει κάτω από κρατικό έλεγχο τα κοιτάσματα τα οποία βρίσκονται -σε μια κατάσταση- από τις σημερινές συνθήκες, ιδιαιτέρως γεωλογική περιοχή κρισιμής εθνικής σημασίας.

Δεν μπορεί να μας πεισει ιδιαίτερα ως προς το αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της ενέργειας της αυτής κατ' αρχήν για το απλοϊκό λόγο ότι δε μας λείπει γιατί τόσα χρόνια δεν υπήρχε ανάγκη να κάνει κάτι τέτοιο ενώ τώρα υπάρχει. Και δεύτερο γιατί λίγες μέρες μετά την απόφαση ο Πεπονής γλωσσικά έσπευσε να βεβαιώσει τους ξένους πρέσβεις και τον Καναδό υφυπουργό ότι η εθνικοποίηση του Πρίνου είναι μεμονωμένη ενέργεια της κυβέρνησης που υπαγορεύτηκε από λόγους εθνικούς και δεν έχει καμία σχέση με την όλη πολιτική της στον τομέα των ξένων επενδύσεων στην Ελλάδα. Από την άλλη μεριά η ίδια η παραγωγή της χώρας μας στην ΕΟΚ, με καταστροφικές τις συνέπειες για την οικονομία μας μαρτυρούν από μόνο τους για τις εξουσιοδοτικές προθέσεις της.

Αξιοσημείωτη είναι παράλληλα η θρασύτητα στάσης των ξένων εταιρειών μέσω των εκπροσώπων τους Παρμελά που προσπάθησε να ασκήσει πολιτική πίεση και απειλών. Ο Παπανδρέου και η κλίκια του ήθελε να πεισει τη Δύση ότι αναγκάστηκε να πάρει την απόφαση της εθνικοποίησης των κοιτασμάτων του Β. Αιγαίου γιατί νοιάζεται για τη διατήρηση της ειρήνης στη περιοχή, γιατί με τον κρατικό έλεγχο μπορεί να παίζει καλύτερα αυτό το ρόλο έτσι ώστε να μη διαταρασσονται οι σχέσεις μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας διό χυρών που ανήκουν στην ίδια δικτική συμμαχία, στο ΝΑΤΟ. Έτσι όμως δεν εξηγείται η ιδιαίτερη ανάγκη ελέγχου τώρα των ποσοστών της κοινοπραξίας αφού ήδη η ελληνική κυβέρνηση προορίζεται την περιοχή όπου πρέπει να γίνουν οι γεωτρήσεις και έφασαν έχει το δικαίωμα της ανώτερης βίας που έχει χρησιμοποιήσει και στο παρελθόν, το το οποίο μπορεί να μπλοκάρει τις γεωτρήσεις οποιαδήποτε στιγμή. Πόσο αυτή είναι μια επιβίωση απάτη φαίνεται και από τις δηλώσεις του ίδιου του υφυπουργού Βιομηχανίας, Ενέργειας και Τεχνολογίας Πεπονή ο οποίος επιβεβαίωσε πως η απόφαση της εθνικοποίησης δε θα πρέπει να ερμηνευθεί ότι δε θα γίνουν έρευνες ανατολικά της Θάσσης για κοιτάσματα πετρελαίου, δηλαδή στα αμφισβητούμενα ύδατα. Έχουμε λοιπόν μια μεταβολή στο καθεστώς ιδιο-

κτησίας και Τεχνολογίας Πεπονής μας ανακοίνωσε την απόφαση της κυβέρνησης για εθνικοποίηση της κοινοπραξίας των ξένων εταιρειών που εκμεταλλεύονται το πετρέλαιο του Β. Αιγαίου. Διακρινίστηκε από τον Πεπονή ότι η απόφαση αυτή δεν εντάσσεται στο οικονομικό πρόγραμμα της κυβέρνησης, αλλά ήταν ένα μέτρο καθαρά πολιτικού χαρακτήρα.



κτησίας των πετρελαιοπηγών παύσε, προς τις δραστηριότητες γεωτρήσεων στην περιοχή δεν θα επιδράσει ουσιαστικά καθόλου.

Από την άλλη μεριά η τουρκική κυβέρνηση ενίσχυσε αυτή τη δι-καιολογία του Παπανδρέου βγαζοντας στο Αιγαίο το «Χόρα», και οξύνοντας παραπέρα την ένταση ανάμεσα στις δύο χώρες. Πηγές του τουρκικού υπουργείου των Εξωτερικών δήλωσαν ότι «οι έρευνες για πετρέλαιο που σχεδιάζει η ελληνική κυβέρνηση 10 μίλια ανοιχτά της Θάσσης θεωρούνται παραβιάσεις της συμφωνίας της Βέρνης».

Σαν απάντηση σ' αυτό από ελληνική πλευρά ο αρχηγός Ναυτικού έσπευσε στη περιοχή ένα αντιτορπιλικό κι ένα ναρκαλιευτικό με την εντολή να παρακολουθούν το «Χόρα».

Δεν είναι οι εθνικοί οι πραγματικοί λόγοι που έσπρωξαν τη κυβέρνηση να πάρει την απόφαση αυτή. Ο πραγματικός λόγος είναι ότι ο Παπανδρέου δε θέλει ισχυρές δικτικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα, ούτε ελληνικές με ευρωπαϊκό έρσιμα, αλλά μόνο επιχειρήσεις του σοσιαλϊμπεριαλισμού (Αλφωμίν). Η τελευταία ενέργεια της επιδίωκε όχι μόνον να φέρει καιριο πλήγμα στη πιο μεγάλη επένδυση δικτικών κεφαλαίων στην Ελλάδα, αλλά και σε άλλες επενδύσεις, γενικά, υπό τις και ξένες. Αυτό το κάνει για να ετοιμάσει το έδαφος για τη μεγάλη στροφή. Είναι φανερό πως η εγκατάλειψη του ευρωπαϊκού και δικτικού γενικότερα στρατοπέδου για να ακολουθήσει το άρμα της ανεργίας μενής υπερδύναμης. Για να γίνει όμως αυτό χρειάζεται να ξεκαθαριστεί το έδαφος από οποιαδήποτε φιλοευρωπαϊκό έρσιμα μέσα στη γω-

ρα είτε στο οικονομικό επίπεδο με τις μεγάλες ξένες και υπότιες εταιρείες, είτε στο πολιτικό επίπεδο στο ίδιο το κόμμα του και στη κυβέρνηση με το φαγομια, με διάφορους τρόπους, των φιλοευρωπαϊκών ή αυτών που αντιστέκονται στην φιλοευρωπαϊκή πολιτική του και στην συμμαχία του με το νεο-ΚΚΕ. Η κίνηση της κλίκας Παπανδρέου κινείται παράλληλα στα δύο επίπεδα: το πολιτικό και το οικονομικό. Θέλει να εμφανιστεί φιλοδυτική και να εισπράττει δάνεια από το δυτικό ιμπεριαλισμό ενώ τσακίζει τα πιο μεγάλα εσωτερικά οικονομικά και πολιτικά ερίσματα του.

Η αστική τάξη μπροστά στο τουρκικό επελατισμό που ενισχύθηκε από τον ανταγωνισμό των υπερδυνάμεων ενώ για μια περίοδο, με το Καραμανλή, βρήκε στηρίγματα στην ΕΟΚ, τώρα προσανατολίζεται με την τακτική που αναφέραμε προς το σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Έτσι, αντί να στηρίζεται στον ίδιο το λαό ενάντια στις πιέσεις και τις προβοκάτσιες των δύο υπερδυνάμεων στη περιοχή μας, η κλίκια Παπανδρέου παριστάνει τη δικτική τάξη πάει τη χώρα στην ακαλιότητα της άλλης υπερδύναμης. Είναι γεγονός όμως ότι όσο η ΗΠΑ και η ΕΟΚ βλέπουν τον Παπανδρέου να τραβήξει προς τη Ρωσία, τόσο πιο φιλοδυτική στάση παίρνουν.

Κάθε φορά που κάνει μια τέτοια κίνηση τόσο περισσότερες εξηγήσεις πρέπει να δώσει στην ΕΟΚ για να γίνει αξιόπιστος. Αυτή τη φορά έβγαλε στη κατάλληλη στιγμή τα περιβόητα έργα που αναγγέθηκαν τελευταία υπό τη κυβέρνηση Πιπ-δε τα περιήχθη τόσα χρόνια και τα έβγαλε τόσο στη φόρα: Για το απλοϊκό λόγο ότι αποτελούν μια επιβίωση πράξη καθυστάσεως της

Δύσης, θέλοντας να δείξει μ' αυτό το τρόπο πως η Ελλάδα είναι ανοιχτή στις ξένες επενδύσεις. Συνεχίζει δηλαδή την υφιστάμενη κατάσταση του Νταβός.

Ο λαός ξέρει πως όλα αυτά τα έργα είναι λόγια στον αέρα. Σέρει πολύ καλά πως η αστική τάξη δεν ενδιαφερόθηκε ποτέ να στηρίξει στην Ελλάδα τις βασικές προϋποθέσεις για να μην εξαρτηθεί από τις άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες, και να πάρει το πρώτο μέτρο που είναι η αναπείξη της βασιλείας βιομηχανίας και να επιμείνει μέχρι τότε σε μια μακρά περίοδο προστατευτισμού για να μπορείσει αυτή να δυναμώσει. Αυτά τα έργα θα μπορούσαν να είχαν γίνει πριν από πολλά χρόνια και με λιγότερες δαπάνες. Η αστική μας τάξη όμως προτίμησε πάντα να ελπίσαστε στο διένετες ιμπεριαλιστικό καταμερισμό εργασιών που τσακίζει την οικονομία μας με σχέσεις εξάρτησης: κάθε φορά σε μια συγκεκριμένη υπερδύναμη ή μπλοκ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

## Να μη μιλήσει κανείς!

Στις 4 Μάρτη ο Στουκάιν και στις 6 Μάρτη ο Κήλι με παρεμβολή του Β. Αγκαρβάλ στις 5 Μάρτη, πρέβει της Ινδίας, θα μιλήσουν στη Πάντσε με θέμα: «Ο σύγχρονος φάση του ανταγωνισμού των εξοπλισμών: Στρατιωτικές, πολιτικές και οικονομικές διαστάσεις και προοπτικές».

Ο ανταγωνισμός αυτών των δύο πρακτόρων του ιμπεριαλισμού στο ιδεολογικό επίπεδο και η προπαγάνδα που ανέλαβαν να κάνουν προσωπικά για το κοιν υπέρδυνα-μη είναι η καλή, πρέπει να σταματήσει.

Να μην μιλήσει κανείς τους! Τα ελληνικά πανεπιστήμια δεν είναι χώροι που πρέπει να διατίθενται για την ιδεολογική αντιπαράθεση των υπερδυνάμεων. Κανείς πραγματικός πατριώτης και δημοκράτης δεν πρέπει να πάει να τους ακούσει να απολογούνται για τις μαύρες σελίδες της ιστορίας τους και για το πως ετοιμάζουν τον πόλεμο.

Αν όμως ο Στουκάιν μιλήσει πρέπει να μιλήσει και ο Κήλι. Δεν πρέπει με κανένα τρόπο να περάσει η θέληση του σοσιαλϊμπεριαλισμού και του υπότιου πρακτορείου που συμπεκνώνεται στην πρόταση «όταν μιλάει ο Γκορμπάτσωφ κανείς άλλος δεν μιλάει».

# ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΟΥ Κ.Χ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΝΕΑ ΔΕΣΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Δεν μας εξηγεί πως συμβιβάζεται η πείνα για το λαό με τα υπέρτομα κέρδη για το κράτος. Δε μας πεισει για «την στενότητα» που πρέπει να υιοθετησεί να διαβεί ο λαός, με τον δυναμισμό και τα υπέρτομα του κρατικού - χρηματιστικού τομέα της οικονομίας.

Μας λέει αυτός ο κύριος ότι τα κέρδη πάνε στο δημόσιο και άρα (πως άραγε!) επιστρέφουν στον λαό. Πάει δηλαδή με το ζόρι να μας πεθάναι κάποιος να δεχόμαστε ότι ο κρατικός καπιταλισμός (δημοκρατικός και σοσιαλισμός. Αυτό δεν είναι σοσιαλισμός. Είναι ο υφιστάμενος σοσιαλιστικός μονόδρομος του ασταρτικού καπιταλισμού. Αυτό είναι ο υφιστάμενος σοσιαλισμός των Παπανδρέου - Φλωράκη - Κέρκου και στην πραγματικότητα ο σοσιαλφασισμός, που δίνει την οικονομική κυριαρχία του, τρεφόμενος απ' τις σάρκες του ελληνικού προέταστατου.

Και ο εγχώριος ιδιωτικός καπιταλισμός τι κάνει;

Αυτός κάθε μέρα, που περνάει, γίνεται όλο και περισσότερο, δειλός, γερασμένος ναός εντρομής απ' την κυριαρχία του οικονομικού σοσιαλφασιστικού γινάσιου του κρατικού καπιταλισμού: δίνει τα πάντα στις ορέξεις του αρκεί να επιβιώσει κάτω απ' τη σκία του. Ελπίζει στην εξαρτημένη και σκισιά επιβίωση του, πιάνοντας με την ύσωση του τα σκισιά.

Μετά τη «περστροκού» στη Ρωσία του Νέου Χίτλερ (Γκορμπάτσωφ). Αυτό σημαίνει ικανότητα των παλιών αστών του ιδιωτικού καπιταλισμού. Όπως τότε που ταρδιάσαν τις θυγατέρες και τις συζύγους τους στις ορέξεις του Χιτλερικού κατακτητή προκειμένου να επιβιώσουν κάτω απ' τη σκία του. Μετρημένοι στα δακτύλα οι κατέχοντες μια στοιχειώδη σταγώνα εθνικής συνείδησης κι αυτοί αποδεκατισμένοι απ' τις επιπτώσεις του ιμπεριαλισμού, του σοσιαλφασιστικού κρατικού καπιταλισμού και τις πρακτικές συμφορές των σοσιαλφασιστών της «Γ' Ν.».

Εργεται ο Γκορμπάτσωφ στην Ελλάδα και συμφωνά με τους κανόνες του παιχνιδιού πρέπει ο Ο.Α.Ε. να κάνει επιδίωξη του δικαιοσύνης του και το ιδιωτικό κεφάλαιο να παραβείσει τα διαπιστευτήρια της υποταγής του.

Ετοιμά λοιπόν και τα σχέδια για το νέο σενάριο, που μπλινει σε εφαρμογή. Ο Ο.Α.Ε. διειργνά τον κύκλο των δραστηριοτήτων του και στις ελληνικές εξαγωγές. Ο δυναμισμός του Ο.Α.Ε. στις εξαγωγές είναι μεγαλύτερος των ιδιωτικών επιχειρήσεων και αυτό πρέπει να φανεί και στην πράξη (όπως κινικά δηλώνει και αννοεί ο Ανεξαρτητής). Το σύμπλεγμα Ο.Α.Ε. - Ο.Π.Ε. (Οργανισμός Προώθησης Εξαγωγών) είναι από καιρό έτοιμο. Έχει καταγράψει τα προϊόντα, έχει προχωρήσει στην ομαδοποίηση τους κατά κλάδους και χώρες εξαγωγής.

Οι ιδιωτικές επιχειρήσεις που συμπεριλαμβάνονται στην εξαγωγική σχεδιοποίηση του Ο.Π.Ε., είτε υποτάχθηκαν στις διαταγές του Ο.Α.Ε. και να τις εξαγωγή, είτε δέχονται τις απειλές του Ανεξαρτητή ότι σπείρει και μπρος ο ανταγωνισμός στις εξαγωγές από μεριάς Ο.Α.Ε. - Ο.Π.Ε. απάντησε στην «ανεξαρτησία» ακόμα ιδιωτικές επιχειρήσεις του εξαγωγικού τομέα θα είναι ακόμη πιο μεγάλης και ανελέητης.

Καποιες ιδιωτικές εξαγωγικές επιχειρήσεις κατάφεραν να επιβιώσουν, κλύπιντας τον κύκλο των δραστηριοτήτων τους όχι στην εσωτερική αγορά, όπου κυριαρχεί (όσο κυριαρχεί) ο Ο.Α.Ε., αλλά σε ξένες αγορές. Τώρα ήρθε και η σειρά αυτών να υπεταχθούν στο άρμα κυριαρχίας του κρατικού καπιταλισμού. Ο Ο.Π.Ε. μέχρι τώρα ανεχόταν ή συμβιβαίει ή στην «καλύτερη περίπτωση» εξασκούσε ελπίδες πίεσης, μιας και δεν είχε καταφέρει να εκφράσει κυριαρχικά το Κρατικό - Χρηματιστικό Κεφάλαιο και στον εξαγωγικό τομέα. Τώρα όμως εσημάνε η ώρα του.

Ηρθε η ώρα να λάβει την αλήθεια του συστονισμού, του κρατικού καπιταλισμού. Ο Ο.Π.Ε. σιμφείει πολιτικά και οικονομικά (προόυτος του χρόνου) με τον παραγωγικό κυριαρχο Ο.Α.Ε. για να αποτελέσουν ένα μεγαλύτερο παραγωγικό «εξαγωγικό υπέρτομα» του Κρατικού - Χρηματιστικού Κεφαλαίου.

Ένα κρατικό υπέρτομα, που ηγέμονει στην παραγωγή και στις εξαγωγές, σε όλη την εγχώρια οικονομία, με υπερπολυκατασυσμό των υπέρτομων του Κρατικού - Χρηματιστικού Κεφαλαίου.

Ένα κρατικό υπέρτομα, που αναπαύεται προβάλλει στους εργαζόμενους κάτω απ' την εργοδοσία του, την χρηματοοικονομική και πιστωτική ιπλάση στην ουσία «προβληματικότητα» για να βγάλει το γυμνάσι των «ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων».

«Κριτήρια» φυσικά που δεν έχουν να κάνουν με τα υφιστάμενα της «ιδιωτικοποίησης», αλλά με το βιοτικό επίπεδο και την εργασία του προλεταριάτου στην Ελλάδα. Κριτήρια, που επιδιώκουν το μέγιστο κέρδος με το ελαχιστο κόστος, δηλαδή που φέρνουν εντατικοποίηση μέχρις εξαντλήσεως, καθήλωση αμειβής, απολύσεις προοπτικές και εξαθλίωση του προλεταριάτου.

Η εργατική τάξη και ο λαός δεν περιμένουν τίποτα καλό απ' το Κ.Χ. και το Ιδιωτικό Κεφάλαιο. Συσσωρεύουν εμπειρία για τη δυνατότητα ανάπτυξης αυτού του τόπου, στην γμένη στα δικά τους χέρια, μακριά απ' το κρατικό - και ιδιωτικό - καπιταλιστικά πρόταπα, στο δρόμο της Ανεξαρτησίας - του Σοσιαλισμού - του Τρίτου Κόσμου. Γι' αυτό και ο αγώνας τους για το Φοβί και τη Δουλεία είναι εθνικό, οικονομικό και ιδεολογικό αναγκαίο. Η έντασή του και το άπλωμα του θα καθορίσει και την επάρκεια του.

# Η κατάντια των κινέζων ρεβιζιονιστών ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΕΚΚΕ... ΣΤΟ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ!

Επισκέφθηκε αυτές τις μέρες τη χώρα μας αντιπροσωπεία της «λαϊκής» κινεζοεινέκησης της Κίνας. Η αντιπροσωπεία αι τη επισκέφθηκε τη βουλή της Ελλάδας και είχε ακόμη συναντήσεις και συζητήσεις με το ΠΑΣΟΚ και το ψευτο-ΚΚΕ.

Παρακολουθούμε εδώ και καιρό την πορεία των σχέσεων του «Κ-ΚΚ με τα ελληνικά κόμματα. Στην αρχή αυτό είχε σχέσεις με το ΕΚΚΕ και το ΜΛ ΚΚΕ. Αυτό ήταν σωστό. Ανεξάρτητα από τα λάθη ή τις παρεκλήσεις τους τα κόμματα αυτά, τότε, δεν ήταν κόμματα της αστικής τάξης. Οι σχέσεις τους με το Κ-Κ Κίνας ήταν στα πλαίσια του προλεταριακού διεθνισμού και της ιδεολογικοπολιτικής βοήθειας ανάμεσα σε κομμουνιστικά κόμματα. Στη συνέχεια το «Κ-Κ Κίνας άνοιξε σχέσεις με το «εσωτερικό». Ήταν στα πλαίσια του ανοιγματος του «Κ-Κ.Κ. με τα Ευρωπαϊκά ρεβιζιονιστικά κόμματα. Αυτό ήταν μια πρόδοσία αρχών. Δεν μπορεί ένα επαναστατικό Κομμουνιστικό κόμμα να έχει σχέσεις με κόμματα που αντιπροσωπεύουν κομμάτια της αστικής τάξης της χώρας τους, που καταπιέζουν και εκμεταλλεύονται τους λαούς τους ή τους οδηγούν στον ταξικό συμβιβασμό. Ιδιαίτερα δεν μπορεί να έχει τέτοιες σχέσεις σε κομμουνιστικό επίπεδο. Σήμερα έχουμε συζητήσεις και φιλικό κλίμα ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ, ένα κόμμα της ελληνικής αστικής τάξης και το ψευτο-ΚΚΕ, το πρακτορείο του σοσιαλϊμπεριαλισμού στον τόπο μας. Αυτό είναι απαράδεχτο. Βέβαια η αντιπροσωπεία αυτή δεν ήταν του ίδιου του «Κ-Κ Κίνας. Αυτή ήταν μια κρατική αντιπρο-

σωπεία. Σαν τέτοια όμως πρέπει να είχε επαφές ή συζητήσεις με αντίστοιχα κρατικά όργανα και ίσως με κάποιους επιχειρηματίες. Τίποτα λοιπόν είχε ένα κρατικό όργανο να έχει επαφές με κόμματα και ιδιαίτερα σοσιαλφασιστικά, όπως το ψευτο-ΚΚΕ. Η αντιπροσωπεία δεν ενέργησε άλλοστω από μόνι της. Οι κατεβήσεις είχαν χαρακτήρα από πριν, από την ημερία του «Κ-Κ Κίνας. Άρα η προσέγγιση αυτή αποδίδει μια βαθύτερη ιδεολογική προσέγγιση του κινέζικου κόμματος με τα αντίστοιχα ελληνικά.

Η πορεία των σχέσεων του «Κ-Κ Κίνας με τα Ελληνικά κόμματα ακολουθήσε αναπόσπαστα την πορεία του Κινέζικου κόμματος. Μια πορεία παλινδρόμησης του καπιταλισμού στο εσωτερικό της Κίνας με τη άνοδο στην εξουσία της ρεβιζιονιστικής κλίκας του Τενκ - Σιάο Πινγκ. Η άνοδος αυτή συνοδεύτηκε πέρα από τις οικονομικές αλλαγές στην ηδία την Κίνα και στο επίπεδο των διεθνών σχέσεων, σε μια προσπάθεια προσέγγισης με το κέντρο του παγκόσμιου ρεβιζιονισμού, της Μόσχας. Πρώτα σχέσεις με τα ρεβιζιονιστικά κόμματα της Ειρώπης και μετά με τα ανοιχτά πρακτορεία της Ρωσίας. Και όλα αυτά παρά και ενάντια στη παλιά επαναστατική γραμμή του Κ.Κ.Κίνας του Μάο Τσέ Τουνγκ, που δεν είχε καμία απολύτως σχέση, όχι μόνο με τη σοσιαλϊμπεριαλιστική Ρωσία αλλά και με τα κατά τόπους κόμματα - πρακτορεία της.

Το «Κ-Κ Κίνας αντί να αναπτύξει τις σχέσεις του με τα κόμματα, τους λαούς και το έθνος που αγωνίζονται για την εθνική τους ανεξαρτη-

σία και την κοινωνική τους απελευθέρωση, ανοίγει σχέσεις με χώρες ή κόμματα εξαρτημένα από το σοσιαλϊμπεριαλισμό. Ο Λένιν έλεγε «η υποστήριξη του δημοκρατικού κινήματος και του επαναστατικού κινήματος όλων των χωρών και ιδιαίτερα των ασπικικών και εξαρτημένων χωρών αποτελούν σημαντικό μέρος της διεθνούς πολιτικής του Κόμματος». Εφαρμόζει αι τη τη πολιτική στη χώρα μας το «Κ-Κ Κίνας. Όχι.

Το 1956 ο Μάο Τσέ Τουνγκ έλεγε: «Πρέπει να δώσουμε ενεργητική υποστήριξη στο κίνημα για την ελευθέρια και την εθνική ανεξαρτησία των χωρών, στο κίνημα της ειρήνης και στην δικαιοσύνη ανάμεσα σε όλες τις χώρες του κόσμου». Και ο Στάλιν υπογράμμισε: «Η θα συνεχισουμε στο μέλλον να εφαρμόζοι με μια επαναστατική πολιτική ή θα παραιτηθούμε από την επαναστατική πολιτική και θα κάνουμε παραχωρήσεις αρχής στο διεθνές κερασιαμό» και συνέχισε «δεν μπορούμε να κάνουμε αυτή την παραχώρηση ή άλλες του είδους αυτές, χωρίς να προδοσούμε τους εαυτούς μας».

Εοδύρουμε όλα αυτά η κινέζικη αντιπροσωπεία όταν ήρθε στην Ελλάδα. Οποιαδήποτε ανάπτυξη τις σχέσεις της Κίνας με τη χώρα μας, Όμως η ανάπτυξη φιλικών σχέσεων με τα κόμματα που καταδυναστεύουν και οδηγούν στη καταστροφή το λαό και την χώρα μας κάθε άλλο παρά ανταποκρίνεται στην γραμμή του Μαρξισμού - Λενινισμού. Όμως τίποτα καλύτερο δεν γινήναι να πέρνει κανείς από ρεβιζιονιστές.



# ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 2

Ο εργαζόμενος λαός πρέπει να χτίσει από την αρχή τα συνδικαλιστικά του όργανα αρχίζοντας από τα συνδικάτα στους χώρους δουλειάς όπου δεν υπάρχουν.

Ακόμα περισσότερο δεν διαθέτει συνδικαλιστικό κύρος η Ν.Δ. και γενικότερα η παλιά δεξιά μέσα στους εργατές. Όχι μόνο για την πολιτική της ιστορία αλλά γιατί σήμερα βρίσκεται ανοιχτά στο πλευρό του Παπανδρέου στο κεφαλαίοδες ζήτημα του μεροκάματου. Η Ν.Δ. δηλώνει ότι είναι αναγκαία η πολιτική της πείνας «εκεί που έφτασαν τα πράγματα» και το μόνο που ζητάει είναι να την εφαρμόσει η ίδια μετά από μια πολιτική αλλαγή.

Η Ν.Δ. ζητάει σήμερα εκλογές εκφορτώνοντας τις διαθέσεις της ευρωπαϊκόφιλης αστικής τάξης ιδιαίτερα του αδυνατισμένου ιδιωτικού κεφάλαιου αλλά και τις πιέσεις του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ, που αρχίζει να διαπιστώνει τους πραγματικούς διεισθέντες και εσωτερικούς προσανατολισμούς του Παπανδρέου.

Όμως εκλογές θα γίνουν μόνο με απλή αναλογική. Η παπανδρεϊκή κλίκα δεν είναι διατεθειμένη να παραδώσει την εξουσία στις δυτικόφιλες δυνάμεις. Αντίθετα επιδιώκει την συμμετοχή του νεοΚΚΕ στην κυβέρνηση. Η χώρα μας βαδίζει σε μια αναμέτρηση των υπερδυνάμεων δι' αντιπροσώπων και σε ένα ολοκληρωτικό ξεχαρβάλωμα της οικονομίας της.

## Η ΜΟΝΗ ΔΥΝΑΜΗ!

Η μόνη δύναμη που μπορεί να αντισταθεί σε τέτοιες εξελίξεις είναι η εργατική τάξη σε σύμμαχη με τον εργαζόμενο λαό στην πόλη και το χωριό.

Σ' αυτές τις συνθήκες η πάλη για το ψωμί και τη δουλειά κύρια ενάντια στον μεγάλο ερ-

γοδοτή, την παπαντρεϊκή κλίκα, είναι όχι μόνο η μόνη δυνατότητα οικονομικής ανακούφισης του λαού, όχι μόνο η προϋπόθεση για το σταμάτημα της καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων σ' αυτόν τον τόπο, αλλά και η βάση της πάλης για την πολιτική δημοκρατία και για την αποφυγή του πόλεμου και του φασισμού.

Μόνο ένας τέτοιος αγώνας σήμερα είναι σε θέση να δυναμώσει την ανεξάρτητη συγκρότηση της εργατικής τάξης σε κόμμα σε ένα νέο πραγματικό ΚΚΕ, που θα μπορέσει να οδηγήσει τη χώρα στην πραγματική ανεξαρτησία και το σοσιαλισμό.

Ο λαός είναι σε θέση να πάρει τις τύχες του στα χέρια του. Η χώρα μας είναι μικρή και οι υπερδυνάμεις φαίνονται πανίσχυρες. Η κυρίαρχη τάξη φαίνεται πανίσχυρη και οι εργατές αδύναμοι.

Η πραγματικότητα είναι ότι ο ιμπεριαλισμός και ο σοσιαλιμπεριαλισμός βρίσκονται σε κρίση, ότι οι αντιδραστικοί σ' αυτές τις χώρες είναι υποχρεωμένοι να τα βάλουν μ' έναν ολόκληρο πλανήτη. Ότι έχουν να αντιμετωπίσουν ιδιαίτερα τους λαούς και τις χώρες του πολιάνθρωποι τρίτου κόσμου που ξεσηκώνονται ενάντια τους κατά κύματα.

Η πραγματικότητα είναι ότι η χώρα μας μπορεί να βρει συμμάχους στις χώρες του γ' κόσμου αλλά και ν' αξιοποιήσει τις αντιθέσεις της Ευρώπης με τις υπερδυνάμεις. Και το πιο σημαντικό ότι ο δημοκρατικός και επαναστατικός λαός της είναι χιλιάδες φορές ανώτερος από την δειλή, ξενόδοξη και μισωπική αστική τάξη που κυβερνάει.

Αρκεί να οργανωθεί και να πιστέψει στις δυνάμεις του και οι αντιδραστικοί κάθε είδους θα σαρωθούν.

Η πορεία θα ξεκινήσει από την πλατεία Ταμπουριών στο Κερατσίνι - Κυριακή 8 του Μάρτη στις 9 π.μ. και θα περάσει από: Παλιά Κοκκινιά, Κοκκινιά, Κορυδαλλό, Αγ. Βαρβάρα, Αιγάλεω, Περιστέρι, και θα καταλήξει το απόγευμα περίπου στις 4 μ.μ. στην πλατεία Πέτρουλα στον Κολωνό όπου θα γίνει ομιλία.

# ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ Η ΠΑΠΑΝΔΡΕΪΚΗ ΚΛΙΚΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Ο Γουάνμπεργκερ δήλωσε πως η χορήγηση αμερικανικών όπλων στα τουρκικά στρατεύματα κατοχής στην Κύπρο θα ήταν παράβαση μόνο αν τα όπλα αυτά χρησιμοποιούνταν για επιθετικούς σκοπούς. Αυτή είναι μια έμμεση αναγνώριση των τετελεσμένων του '74. Ωστόσο αν και οι αμερικάνοι δεν αναγνώρισαν το νεοΚΚΕ και τον Ντενκτάς, ποτέ ταυτόχρονα δεν χαρακτήρισαν σαν στρατό εισβολής τον Τουρκικό. Αυτή ήταν πάντα η στάση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. (Όσο για τον σοσιαλιμπεριαλισμό αυτός είχε δώσει σαφώς πρόσωπο για την τουρκική εισβολή το '74, όταν το πραχτορείο ΤΑΣ δήλωνε πως τα τουρκικά στρατεύματα μπήκαν στην Κύπρο για να αποκαταστήσουν τη συνταγματική ομαλότητα. Αυτό όμως ποτέ δεν απασχόλησε τον Παπανδρέου).

Η τοποθέτηση αυτή του Γουάνμπεργκερ δίνει πολιτική κάλυψη στον τουρκικό επεκτατισμό στην Κύπρο, ενώ εκδηλώνει ταυτόχρονα την απόφαση του Πενταγώνου να έρθει σε σύγκρουση με τον Παπανδρέου και την φιλορωσική πολιτική του. Εννοείται ότι μ' αυτόν τον τρόπο στέλνει την Ελλάδα μια ώρα αρχύτερα στην αγκαλιά της Μόσχας.

Ο Παπανδρέου λοιπόν δε χάνει την ευκαιρία για να συνδεθεί στα γρήγορα το εκτελεστικό του γραφείο και να σκίσει τα μάτια του για τη δήλωση του αρχηγού του Πενταγώνου. Εννοείται για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για το ποί βρήκε το σθένος να αντιπαρατεθεί στις ΗΠΑ καταγγέλλει και τον προεβλεπτή των ΗΠΑ στην Ελλάδα Κηλύ που αμφισβήτησε την «Πρωτοβουλία των 6», δηλώνοντας ότι «Οι υπάλληλοι για τη μη επίτευξη συμφωνίας στο Ρέικιαβικ αν ανεξήγητων ανήκουν σε κείνους που σταμάτησαν τον πρόδρομο των ΗΠΑ Ρ. Ρήγκαν να συμφωνήσει με τον γενικό γραμματέα του ΚΚΣΕ Μ. Γκορμπατσόφ». Πέρα από τις πλάτες που βρίσκει ο Παπανδρέου στον «γενικό γραμματέα του ΚΚΣΕ» μ' αυτή του τη δήλωση

στρέφεται έμμεσα ενάντια στον Γουάνμπεργκερ, που ήταν αυτός που ήταν αντίθετος στη συμφωνία του Ρέικιαβικ, προσπαθώντας δηλαδή ταυτόχρονα να παίζει στην αντίθεση Γουάνμπεργκερ - Σουλτζ, ταυτίζον τον καθένα διαφορετική στάση απέναντι και στη Ρωσία και στον Παπανδρέου.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η μεταίωση του ταξιδιού του Χαραλαμπίδου που ακολούθησε αυτή τη δήλωση του Εκτελεστικού ηρθε σαν μια κορφήση όχι τόσο ενάντια στη δήλωση Γουάνμπεργκερ, όσο στις λαμπρές σχέσεις που αναπτύσσει τελευταία η Ούσκιγκτον με την Τουρκία και τις δύο και χειρότερες με την Ελλάδα.

Ηδη το ταξίδι Χαραλαμπίδου που πηγαινε από αναβολή σε αναβολή ενώ παρέλειπαν από τον λενοκό - σίκο οι ηγέτες της Τουρκίας. Η μεταίωση του τελικά έκανε απλά την ανάγκη φιλοτιμία.

Έτσι λοιπόν προετοιμάστηκε, ιδιαίτερα με την ομιλία στους Τριταίους, το κλίμα της κρατικοποίησης του Πρίνου.

Ενώ δηλαδή έγινε για άλλους πολιτικούς λόγους, δηλαδή για το δυνάμωμα του κρατικού τομέα της οικονομίας σε βάρος των θέσεων πολιτικών και οικονομικών των χωρών του δυτικού ιμπεριαλισμού στη χώρα μας, εμφανίστηκε σαν εθνική, δηλαδή αντι - τουρκική, πολιτική. Αυτή η πράξη του Παπανδρέου δεν έχει, όπως όλες του ιχνος αντιιμπεριαλισμού, είναι πραξικοπηματική και ξενόδοξη στην υπηρεσία απλά ενός άλλου ακόμα ισχυρότερου ιμπεριαλισμού.

## ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ Ν.Δ.

Οι πρώτες εκλογές της Ν.Δ. είναι προσπάθεια της φιλοδυτικής Ν.Δ. να εμποδίσει την άνοδο των ρωσοφίλων δυνάμεων στην εξουσία. Αρχίζει τώρα να διαπιστώνει, ίσως κάτω από τις υποδείξεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ότι με την απλή αναλογική αποκλείεται να πάρει εξουσία. Έτσι ζητάει τις πρώτες εκλογές. Αυτόματα το νεοΚΚΕ αναδιπλώνεται και

παύει να ζητάει συμβιβασμό με την Ν.Δ. όπως έκανε για ένα μεγάλο διάστημα προκειμένου να υπηρετήσει τα δικά του σχέδια για τα εσωτερικά ξεκαθαρίσματα μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Η σύγκρουση Ν.Δ. - νεοΚΚΕ δυναμώνει και το νεοΚΚΕ σταματάει τις νεοσοσιεργίες που σκαρώνε μαζί με την Ν.Δ. προσφέροντας για πρώτη φορά καλές υπηρεσίες στο ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Εννοείται ότι μια τέτοια μεγάλη απόφαση της Ν.Δ. για εκλογές που παίρνεται από την ίδια την Κεντρική Επιτροπή της την κάνει να τρέμει σύγκορμη. Η «Καθημερινή» διαφωνεί και οι φιλοπαπαντρεϊκοί Λιβανός και Μπούζος τρέχουν μια ώρα αρχύτερα στο Καστρί.

Δεν είναι ίδια η πολιτική ευροστία των δύο μπλοκ.

## ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ ΣΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ

Εδώ η Παράσταση τέλειωσε με την απόδοση των αρμοδιοτήτων. Οι φιλορωσοί πήραν τα μόνα πραγματικά αξία πόστα σε ένα Εκτελεστικό Γραφείο που τώρα, όπως γράψαμε, στο πρηγούμενο φύλλο της Ν.Α. ζαναγίνεται όργανο πραγματικής πολιτικής εξουσίας.

Ο Τσοχατζόπουλος πήρε την ειθύνη για όλες τις κομματικές εντρίγκες σαν υπεύθυνος του οργανωτικού, ο Γ. Παπανδρέου πήρε το ιδεολογικό μανιφέστο, δηλαδή το μηχανισμό της εσωκομματικής προπαγάνδας και διαμόρφωσης της κοινής γνώμης.

Η Ειρ. Λαμπράκη πήρε την αυτοδιοίκηση, δηλαδή το υπουργείο Εσωτερικών.

Ο Γεννηματάς τους Συνεταιρισμούς, δηλαδή την ύπαιθρο, στην οποία ήδη εκτοξεύεται σαν συνεπής επαναστάτης, αυτό το υπερδεξιό, πραξικοπηματικό χαρακτήριστικό, τσιράκι του Παπανδρέου. Ο Κουτσούγιωργας που ακόμα νομίζει ότι έγινε κεντροδεξιός ανασχηματισμός γίνεται αρχηγός των Επιτροπών στήριξης, δηλαδή του κοπανιστού αέρα. Ποιος σοβαρός άνθρωπος θα κινητοποιείταν σήμερα για να στηρίξει το ΠΑΣΟΚ.

# ΚΥΠΡΟΣ: Οι υπερδυνάμεις δυναμώνουν τις επεμβάσεις

Το Κυπριακό τον τελευταίο καιρό ποροισιάζει κινήματα μιας και οι δύο υπερδυνάμεις προσπαθούν να προωθήσουν τις θέσεις τους. Ιδιαίτερα η Ρωσική υπερδύναμη έχει ελαπολύσει ένα σοκ - ωφρα στέλεχόν της στην Κύπρο με μοναδικό σκοπό να βάλει σ' εφαρμογή την πρόταση της για διεθνοποίηση. Πιο συγκεκριμένα η «ελευθεροτυπία» την Παρασκευή 27.2. σε ανταπόκριση απ' τη Λευκοσία ανέφερε: «Διαβουλεύσεις διεξάγονται μεταξύ της κυπριακής και της σοβιετικής κυβέρνησης με την προώθηση της σοβιετικής πρότασης για διεθνή διάσχυση... το Κυπριακό, όπως δήλωσε χτες ο κυβερνητικός εκπρόσωπος της Λευκοσίας Π. Βοσκαρίδης, Πρόσθεσε ότι για περαιτέρω διαβουλεύσεις είτε θα έλθει στη Λευκοσία, τον ερχόμενο μήνα, Σοβιετικός ταμπουργέρς είτε θα μεταβεί στη Μόσχα αξιοματούχος του κυπριακού υπουργείου Εξωτερικών. Ανοιχτά πλέον ο κυβερνητικός εκπρόσωπος στην Κύπρο αναφέρει ότι προχωράει η σοβιετική πρόταση ενώ όπως όλοι γνωρίζουμε έχει μπει στο ψαγείο η πρωτοβουλία του γ.γ. του ΟΗΕ Ντε Κουεργιάρ, που όπως είχαμε γράψει και στο παρελθόν απ' τις στήλες της εφημερίδας μας, αποτελεί την πρόταση της Ευρώπης και της Αμερικής.

Είναι βέβαιο ότι η κίνηση προς τη Ρωσική πρόταση που κάνει η Κυπριακή κυβέρνηση είναι κάτω απ' την υποδείξη του Παπανδρέου. Σύμφωνα με πληροφορίες των εφημερίδων τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Κύπρο, πρόκειται να έλθει ο Κυπριανός στην Αθήνα στις 16 του μήνα για να συζητήσει αυτό ακριβώς το θέμα με τον Παπανδρέου. Απ' την άλλη όμως μεριά του Ατλαντικού, οι Αμερικανοί δεν καθονται με στασιωμένα τα χέρια.

## ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗ-ΣΗ

Όπως μας πληροφορεί το «Βήμα» αυτές τις μέρες εκδηλώθηκε αμερικανική παρέμβαση για να διατηρηθεί η πρωτοβουλία Ντε Κουεργιάρ. Όμως ο Παπανδρέου κατά τις παραπάνω πληροφορίες αρνήθηκε να συζητήσει την πρωτοβουλία του γ.γ. του ΟΗΕ με το επιχείρημα ότι δεν μπορεί να βρεθεί λύση όσο υπάρχουν τουρκικά στρατεύματα κατοχής. Ενώ λοιπόν γινόταν αυτές οι συζητήσεις ηρθε η γνωστή τοποθέτηση του Ουάνμπεργκερ, που αποτελεί πρόκληση για κάθε δημοκράτη και πατριώτη.

Συγκεκριμένα ο Ουάνμπεργκερ αναφερόμενος στον ρόλο των Τουρκικών στρατευμάτων στην Κύπρο, δήλωσε ότι «δεν έχουν επιθετικό χαρακτήρα». Όταν λοιπόν ένας στρατός επιτιθέται ενάντια σε μια άλλη χώρα τότε είναι επιθετικός, ενώ όταν την καταλαμβάνει τότε γίνεται αμυντικός. Αυτή είναι η θεωρία του Ουάνμπεργκερ για τον επιθετικό και αμυντικό στρατό. Όμως μ' αυτή την πολιτική που ακολουθεί ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, καταφέρνει απ' τη μια να γίνεται ακόμη πιο μισητός στο λαό σε Ελλάδα και Κύπρο, και απ' την άλλη να σπρώχνει όλο και πιο πολύ την Κύπρο στην αγκαλιά της Ρωσικής υπερδυνάμεις.

Βέβαια δεν είναι μόνο ο ρόλος των Αμερικανών, είναι και η ύπουλη φιλορωσική πολιτική δράση του Παπανδρέου όπως και οι εξελίξεις που σημειώνονται στο εσωτερικό της Κύπρου. Ποιές είναι όμως αυτές οι εξελίξεις; Είναι ορατές στα κόμματα της Κύπρου.

Πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι η προεκλογική περίοδος έχει αρχίσει στην Κύπρο μιας και τον ερχόμενο χρόνο, θα γίνουν προεδρικές εκλογές στη μεγαλόνησο.

Έτσι λοιπόν το ΑΚΕΛ θα πρέπει να ασκήσει έντονους εκβιασμούς αυτό το χρονικό διάστημα, έτσι ώστε να κερφθεί και η τελευταία αντίσταση του Κυπριανού προκειμένου να ξαναβγει πρόεδρος. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι η προηγούμενη εκλογή του Κυπριανού είχε γίνει μετά απ' την γνωστή συμφωνία ΑΚΕΛ - ΔΗΚΟ.

Από τότε μέχρι σήμερα έχουμε μια πώση του ΑΚΕΛ στις βουλευτικές εκλογές και μια ισχυροποίηση του ΔΗΚΟ, αλλά απέχει πολύ αυτή η μετακίνηση ψηφοφόρων μέχρι να μπορέσει ο Κυπριανός να εκλεγεί πρόεδρος χωρίς το Ρωσικό δεκανίκι.

Απ' την άλλη πλευρά το ΔΗΣΥ περνάει μια έντονη κρίση, που η βάση της είναι στους δεσμούς του κόμματος αυτού με την Ν.Δ. και τη Δύση.

Όσο η Ν.Δ. βρισκόταν στην Κυβέρνηση, ο Κληρίδης με άλλες πλάτες μιλάε στην Κύπρο. Αλλά και γενικότερα η αδυναμία του αμερικανικού παράγοντα στις εξελίξεις της Ανατολικής Μεσογείου και η όλο και μεγαλύτερη ενίσχυση των Αμερικανών στην Τουρκία περιορίζει τις δυνατότητες του ΔΗΣΥ για να παίζει κάποιο σημαντικό ρόλο στην Κυπριακή τραγωδία. Αυτή η κρίση εκφράζεται πιθανή ρήξη Παρθένου με απόσπασμα από το Βήμα της Κυριακής 1/3.

«Πολύς θόρυβος δημιουργήθηκε τελευταία για το αν ο πρόεδρος του ΔΗΣΥ

ΣΥΚ. Γ. Κληρίδης θα είναι τελικά υποψήφιος για την προεδρία. Ο ίδιος δήλωσε ότι έχει παραιτηθεί από την προεδρία του ΔΗΣΥ, αλλά η κρίση στο κόμμα του παραμένει.

Γενός είναι πάντως ότι έχουν δημιουργηθεί σοβαρά ενδοκομματικά προβλήματα στον Δημοκρατικό Συνταγματικό για τη στάση που θα τηρήσει το Κόμμα στις προερχές προεδρικές εκλογές. Ο κ. Κληρίδης εμμένει στην απαίτησή του να είναι υποψήφιος του κόμματός του και ισχυρίζεται ότι, αν το κόμμα αρνηθεί να υποστηρίξει την υποψηφιότητά του, θα παραιτηθεί από την προεδρία του κόμματός, θα είναι όμως υποψήφιος για την προεδρία.

ΠΟΛΛΑ στέλεχη του ΔΗΣΥ με επικεφαλής τον Α. αντιπρόδρο του κόμματος κ. Ι. Μάτση (ο οποίος φιλοδοξεί όπως φαίνεται να είναι ίδιος υποψήφιος) πιστεύουν ότι είναι ανάγκη να ανανωθεί η ηγεσία του κόμματός, γιατί έχουν πειθεί ότι το ΔΗΣΥ δεν μπορεί να κερδίσει τις προεδρικές εκλογές.

Προεκλογική περίοδος λοιπόν, με το ΔΗΣΥ (Κληρίδης) σε κρίση και το ΔΗΚΟ (Κυπριανός) αδύναμο είναι σίγουρο ότι θα αλωνίσουν οι Ρώσοι με το πραχτορείο τους ΑΚΕΛ.

Στριωμένος λοιπόν ο Κυπριανός απ' το ΑΚΕΛ, απ' τον Παπανδρέου και γενικότερα απ' τον Ρήγκαν και την Τουρκία προχωράει αργά, αλλά σταθερά προς την Ρωσική στρόφιχα.

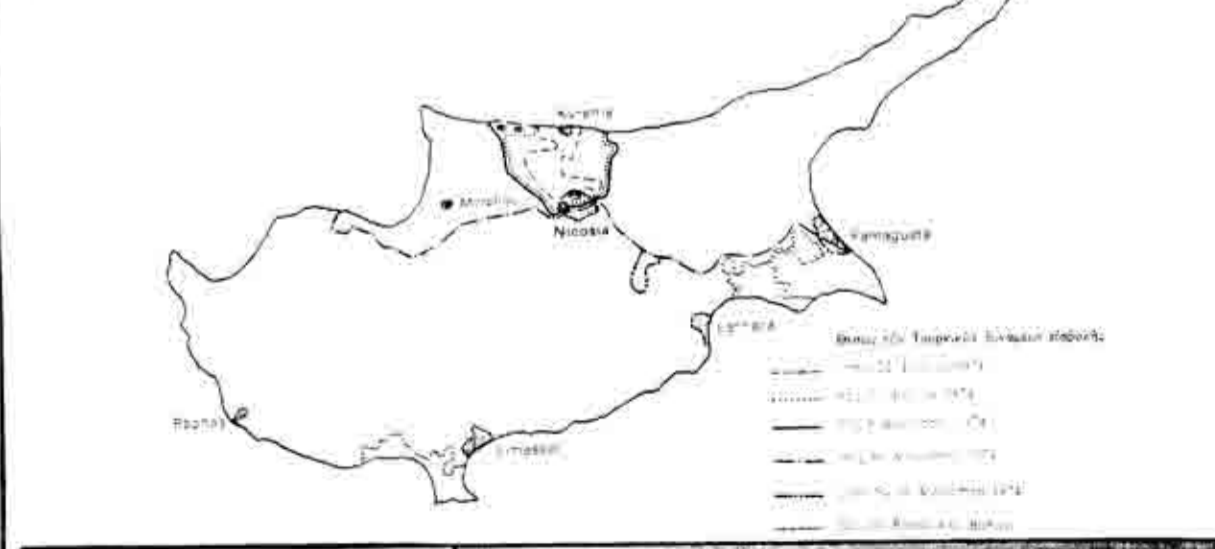
Απ' την ενέργεια αυτή της Κυπριακής Κυβέρνησης δεν πρόκειται να βγει τίποτα καλό, αλλά θα δυναμώσει ο ανταγωνισμός των υπερδυνάμεων στο νησί.

Γιατί η Ρωσία του Γκορμπατσόφ δεν θέλει την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, θέλει την διαιώνιση του Κυπριανού μέχρι να βάλει το νησί απ' εθείας στο χέρι της.

Μπορεί σήμερα να παίρνει μερικές θέσεις που δεν αρέσουν στους Εβρέν. Οζάλ, Ντενκτάς αλλά όλα αυτά τα κάνει για να εκμεταλλευθεί τις Ελληνοτουρκικές αντιθέσεις στο Αιγαίο και στην Κύπρο.

Το λαϊκό κίνημα στην Ελλάδα και στην Κύπρο πρέπει να μην παραιτηθεί από το στρατηγικό στόχο της ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗΣ - ΕΝΩΣΗΣ, και παράλληλα πρέπει να βλέπει το ρόλο τόσο της μιας όσο και της άλλης υπερδυνάμεις.

Γιαυτό πρέπει να παλέψει για ανεξαρτησία της Κύπρου και της Ελλάδας από τις υπερδυνάμεις, σαν προϋπόθεση για κάθε προοδευτική λύση, σαν προϋπόθεση και για την στρατηγική της αυτοδιάθεσης - ένωσης.



«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ. Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Βερανζέρου 55 Αθήνα τηλ.: 5241058. ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.



# Με τις ευλογίες του σοσιαλิมπεριαλισμού και την ευνοϊκή στάση του ιμπεριαλισμού Η ΣΥΡΙΑ ΕΙΣΒΑΛΕΙ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ

Η Δαμασκόσ θέλει την κατάπαυση των εχθροπραξιών και την απελευθέρωση των ομήρων.

Με αυτό το σύνθημα σαν προπαγανδιστικό της όπλο ξεσηκωσε την τελευταία πολεμική της περιπέτεια η τυχοδιωκτική ηγεσία της Συρίας. Οι χιλιάδες των στρατευμάτων της που εισέβαλαν πρόσφατα στο βόρειο Λίβανο, άφησαν να φανεί καθαρά πια ένα γεγονός.



## Η ΝΕΑ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΣΥΡΩΝ

Πάλι πριν μερικούς μήνες η Συρία είχε επιβάλλει την αντιδραστική της τρομοκρατία στη δυτική Βηρυτό. Με την ίδια πάντα δικαιολογία, τη μεσολάβηση για το σταμάτημα των συγκρούσεων των αντιπάλων ομάδων. Σήμερα με την τελευταία εισβολή, όλοι τελούν κάτω από τις διαταγές του Ασσάντ. Αυτός είναι ουσιαστικά κυβέρνηση στο Λίβανο.

Αυτός συντάσσει το «χάρτη της Δαμασκού» που περιέχει πολιτικές μεταρρυθμίσεις στο σύνταγμα του Λιβάνου, που σύμφωνα μ' αυτές περιορίζει σε σημαντικό βαθμό τις εξουσίες του Τζεμαγιέ, ενώ αξιώνει τα δικαιώματα των μουσουλμάνων στην άσκηση της εξουσίας. Ο στρατός του μπορεί να κλείνει γραφεία οργανώσεων, να κανονίζει και να οριοθετεί τις συγκρούσεις των αντιμαχόμενων παρατάξεων, να ρυθμίζει την κοινωνικο-οικονομική ζωή αυτής της χώρας.

Και αυτά γίνονται ανεξέτητα από τις «αγαθές» προθέσεις αυτού του τραμπούκι σ' ότι αφορά τη ζωή των αμερικάνων και ευρωπαίων

ομήρων και τις συνεχιζόμενες αιματηρές συγκρούσεις της Αμάλ και των Παλαιστίνων.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια μεγάλη απάτη. Ο Ασσάντ πολύ λίγο νοιάζεται για την ζωή των ομήρων. Η νοιάζεται τόσο ώστε να προλάβει ενδεχόμενη επέμβαση των Αμερικάνων, που θα τους ανοίγει τον δρόμο για μεγαλύτερες επεμβάσεις, πολιτικές ή στρατιωτικές, στο μέλλον. Αυτό φανερώνει η δήλωση του σιρον ταξιαρχού των εισβολέων Κενάαν ότι «η ύπαρξη των ομήρων θα λυθεί πολιτικά μάλλον, παρά στρατιωτικά».

Στο ζήτημα αυτό ο Ασσάντ αφήνει να φαίνεται ότι δρα και για λογαριασμό της αμερικάνικης «ειρήνης», τραβώντας έτσι τους ιφθαίμακούς δυτικούς σ' αυτό που δεν είναι το κύριο στην πρόσφατη εισβολή. Είναι ενδεικτική έτσι η δήλωση του άγγλου πρεσβητή στη Βηρυτό ότι «η Δαμασκόσ ενδιαφέρεται όσο και μεις για την απελευθέρωση των ομήρων στο Λίβανο».

Όμως η Συρία έχει υποβάλει άμεσα και έμμεσα αυτού του είδους την τρομοκρατία και δεν μπορεί παρά στο ζήτημα των πρόσφατων απαγωγών να είναι κριτικά υπέρμαχος της πρακτικής του «Ισλαμικού

Ο Λίβανος των εφούλων συγκρούσεων, μπορεί να γνωρίζει οποιαδήποτε στιγμή την κατοχική συμπεριφορά του φασίστα Ασσάντ. Αυτός τελικά κατόρθωσε αυτό που ονειρευόταν. Να μετατρέψει αυτή την χώρα σε ταϊφλίκι του.

Και τις μέρες αυτές ο Λίβανος βρίσκεται κάτω από συριακή κατοχή. Με τις ευλογίες πάντα της Μόσχας.

παραπάνω αφορμή στην επέμβαση του.

Όλα όμως κινούνται με σχέδιο. Η ένοπλη εξωτερική βία και η κατοχή που επιβάλλει ο Ασσάντ στο Λίβανο είναι η «ειρήνη» Συρίας - Μόσχας. Γι' αυτήν την «ειρήνη», χρειάζονται ορισμένα προσχήματα. Αυτά πάρθηκαν με το έτσι θέλω.

Όσο όμως το λιβανικό πρόβλημα θα οδηγείται σε τέτοιες πρόσκαιρες υφέσεις και άδικες λύσεις, τόσο περισσότερο θα οξύνεται, αντί να οδηγείται στην πραγματική λύση του. Γιατί αυτό πάνω απ' όλα προϋποθέτει το ξεπετάγμα αυτής της στρατοκρατικής κλίμακας και το χτύπημα της υπερδύναμης που κρέβεται πίσω της, όσο και τον τραμπούκι του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ. [εργκλ]

## ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ

Η εισβολή αυτή δεν έμεινε τελείως αναπάντητη. Αν και η κυβέρνηση του Λιβάνου, με εξαίρεση τον Τζεμαγιέ, πρόκειται φιλικά στον Ασσάντ η ενέργειά του αυτή έστρεψε εναντίον του, έστω και λίγο, τον αρχηγό των Δρούζων μουσουλμάνων, Τζουμπλάτ. Στις συσκέψεις της Δαμασκού αυτός έδειχνε να μην είναι τόσο άνετος με την εισβολή. Πολλοί από τις ένοπλες οργανώσεις των Δρούζων έστρεψαν τα όπλα στα συριακά στρατεύματα. Με τον ίδιο τρόπο απάντησαν και από την μεριά τους οι Σουνίτες.

## Ο Γ. ΑΡΑΦΑΤ

Για τον ρόλο της Συρίας ο αρχηγός της ΟΑΠ δεν τρέφει πλέον καμιά αυταπάτη. Νιώθοντας ακόμα το μαχαίρι του πισόλατος που κάρφωσε ο Ασσάντ στην πιο αποφασιστική στιγμή του παλαιστινιακού αγώνα, ο Αραφάτ προτοπόρα καταδίκασε την εισβολή, ξέροντας καλά τι σημαίνει συριακά στρατεύματα στο Λίβανο. Ταυτόχρονα κάλεσε κι άλλες αραβικές χώρες να καταγγείλουν την εισβολή, παίρνοντας για μια ακόμα φορά την ειθνή της ηγεμονίας στον αντι-συριακό αγώνα.

Αυτή η θαρραλέα στάση του αντιτάσσεται, παρότι ο ένοπλος πυρήνας του είναι διασκορπισμένος, είναι που κατατάσσει τον Αραφάτ στις πρωτοπόρες δυνάμεις του αραβικού κόσμου αλλά και πρώτο στο στόχαστρο του Ασσάντ.

Αυτό που ο Αραφάτ μένει να διαπιστώσει, είναι το ποιος βρίσκεται πίσω από αυτή την τραμπούκικη αρμάδα. Ίσως τότε καταλάβει πως η επικύληση στη Μόσχα είτε για καταδίκη των σοφών απ' την Αμάλ, είτε για καταγγελία της συριακής εισβολής, είναι το σημείο εκείνο που δίνει ακόμα την δυνατότητα κλίμακας σ' αυτή την βρώμικη και ύπουλα εχθρική, προς τους Παλαιστίνιους, δύναμη. Η μη καθήκονση του πραγματικού ρόλου αυτής της υπερδύναμης και η όχι ανοιχτή καταδίκη της είναι το μόνο μελανό σημείο του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα της ΟΑΠ και του Αραφάτ.

Το ελαφρυντικό του σ' αυτή την περίπτωση είναι που το ρωσόφιλο «Κ.Κ. Λιβάνου», πολύ αδύναμο για να κρινει τις εξελίξεις πήρε το μέρος του Αραφάτ στη σύγκρουση με την Αμάλ, κατά τη γνώμη μας μόνο για να θολώσει τα νερά ως προς της πραγματικές διαθέσεις της Μόσχας. Για μας εδώ που διαβαζόμαστε μέσα από την ΠΡΩΤΗΡ, πιο αθηντικές θέσεις του σοσιαλιμπεριαλισμού ήταν απλό να καταλάβουμε από τα επιφωνήματα χαράς αυτού του κτρινο εντυπία για την Συριακή εισβολή, πόσο «φιλικό» στάθηκε η Μόσχα στον Αραφάτ.

# ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΠΑΤΗ!

Δεν πέρασε πολύς καιρός από την αποτυχία της σιαντήρησης κορυφής στο Ρέικιαβικ και ο Γκορμπατσώφ ξαναπασχολεί τη διεθνή κοινή γνώμη, επαναφέροντας ένα και μόνο ζήτημα από το πακέτο συμφωνίας που είχε προτείνει τότε. Σήμερα διαλέγει τους πειθαίτους μέσοι βέλγηκούς και προτείνει στους Αμερικάνους, την αμοιβαία απομάκρυνσή τους από την Ευρώπη.

Αυτή η πρόταση που σήμερα κάνει ο Γκορμπατσώφ δεν είναι καινούργια. Είναι ακριβώς η ίδια με τη μηδενική πρόταση Ρήγκαν την περίοδο πριν την εγκατάσταση των Πέρσιγκ και Κρουζ στην Ευρώπη. Τότε ο Ρήγκαν είχε προτείνει στη Μόσχα ν' αποσύρει τους SS-20 για να μην τοποθετήσουν οι ΗΠΑ τους αντιστοιχούς δικούς τους. Τότε η Ρωσία είχε αρνηθεί.

Τι συμβαίνει λοιπόν; Μήπως τότε η Ρωσία δεν ήταν τόσο φιλιερηνική χώρα όσο σήμερα επί Γκορμπατσώφ, ή οι Αμερικάνοι και μάλιστα ο Ρήγκαν ήταν τότε ειρηνιστές και τώρα προδούσαν;

Είναι σαφές ότι δε συμβαίνει ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Οι Ρώσοι εγκαταστήσανε τότε τους SS-20 για να απειλήσουν και να εκβιάσουν την Ευρώπη. Αρνήθησαν να τους αποσύρουν επειδή έτσι διαμορφωνάμε τους συσχετισμούς στα πυρηνικά αντρυπτικά υπέρ τους και τη μνηθήκανε ότι τα πυρηνικά όπλα απειλούν την ειρήνη μόνο όταν εγκαταστήσαν τελικά οι ΗΠΑ με τη συγκατάθεση των Ευρωπαίων τους Πέρσιγκ και Κρουζ στην Ευρώπη. Τότε θυμόμαστε όλοι καλά πως ξεσηκώθηκαν κύματα από διαμαρτυρίες τόσο των Ρώσων για τον κίνδυνο των πυρηνικών, όσο και των ευρωπαϊκών «φιλιερηνιστικών» κινημάτων που θέμιζαν πολύ με τους Πέρσιγκ και Κρουζ όμως μόνο μ' αυτούς.

Σήμερα που οι Ρώσοι χάσαν την παντοδυναμία τους στα πυρηνικά στην Ευρώπη, ανακαλύπτουν ότι τα πυρηνικά όπλα είναι καταστροφικά για την ανθρωπότητα. Έτσι διαμορφώνουν τώρα την πρόταση Γκορμπατσώφ, που τόσο «προοδευτική» είναι, ώστε οι αμερικάνοι τη δέχτηκαν κατ' αρχήν αμέσως και μάλιστα με ενθουσιώδη οχέλια.

Όπως και νάχει το ζήτημα πάντως, αυτή - καθάτι η πρόταση του Γκορμπατσώφ, είναι θλιβή, ασαφής και επικίνδυνη δημοκρατική. 1. Κατ' αρχήν μιλάει για απόσυρση των πυραύλων μέσου βέλγηκούς από το έδαφος της Ευρώπης, ενώ στην Ασία που θα πάνε π.χ. οι Ρώσοι SS-20, θα είναι εν ενεργεία. Πόσο λοιπόν μειώνεται ο κίνδυνος με 100 πυραύλους στην Ασιατική Ρωσία που γρήγορα μπορούν να μεταφερθούν στην Ευρώπη, όταν μάλιστα οι SS-20 έχουν πό τρεις πυρηνικές κεφαλές ο καθένας;

2. Η πρόταση δε λέει και βέβαια για απόσυρση πυραύλων μικτής εμβέλειας που έχουν δυνατότητα βολής 500 χλμ. περίπου. Και τέτοιους οι Ρώσοι έχουν πάρα πολλούς στην Ευρώπη. 3. Δεν αναφέρεται επίσης ο Γκορμπατσώφ στο κατά πόσο θα γίνεται έλεγχος για την τήρηση της

συμφωνίας αυτής. Είναι γνωστό πόσο «ευσταθήτοι» είναι οι Ρώσοι σε κάτι τέτοια ζητήματα. Επανεύλημένα έχουν δείξει ότι δεν έχουν κανένα ενδοιασμό στο να παραβιάζουν συμφωνίες και να καταπατούν ελέγχους.

Εξ' άλλου δεν υπάρχουν μόνο οι SS-20 και οι Πέρσιγκ και Κρουζ. Θα ξεγάσουμε μήπως ότι και να εφαρμοστεί αυτή η πρόταση, στην Ευρώπη παραμένουν πολλά βομβαρδιστικά αεροπλάνα που μεταφέρουν πυρηνικές οβίδες (και σ' αυτά έχουν την υπεροπλία οι Ρώσοι).

Είναι πολύ φανερό ότι καμία από τις δύο υπερδυνάμεις δεν ενοχλείται από την πρόταση Γκορμπατσώφ. Γιατί τα πυρηνικά μεσοίου βέλγηκούς γι' αυτούς είναι μόνο μια πλευρά του πυρηνικού ανταγωνισμού τους. Άλλωστε καθόλου δεν είναι σίγουρο ότι θα είναι τα πυρηνικά τα όπλα του Γ' παγκόσμιου πολέμου. Οι υπερδυνάμεις, και ιδιαίτερα η Ρωσία που έχει και την υπεροπλία στα συμβατικά, έχουν πολλούς τρόπους να χτυπήσουν η μία την άλλη.

Εκείνη όμως η περιοχή που ιδιαίτερα πλήττεται απ' τον ανταγωνισμό τους είναι η Ευρώπη με η χωρίς πυρηνικά όπλα. Αυτό είναι το καθοριστικό σημείο της ζήτημα που έχει δεν παίρνουν θέση ούτε η Αμερική, ούτε η Ρωσία, και μάλιστα η Ρωσία σήμερα προσπαθεί διαμαγαλώνοντας να συσκοτίσει το πρόβλημα.

Πόσο η Ευρώπη και κατά συνέπεια όλοι οι λαοί του κόσμου μπορούν να κοιμούνται ήσυχoi, όταν παντού και ιδιαίτερα σ' αυτή την ευαίσθητη περιοχή τριγυρίζουν ανεξέλεγκτα και χωρίς δυνατότητα εντοπισμού δεκάδες πυρηνικά υποβρύχια και των 2 υπερδυνάμεων και αλωνίζουν τις θάλασσες καραδοκόντας σαν κορναρίες πεινασμένοι τα θύματά τους;

Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο των δύο μεγαλύτερων εχθρών της ανθρωπότητας. Δεν έχουν αρχές και ευγενικά συναίσθηματα. Το μόνο που τους απασχολεί είναι η παγκόσμια κυριαρχία.

Όσο περισσότερο μιλάνε για ειρήνη, τόσο περισσότερο πρέπει να θεωρούνται ύποπτοι για τον πόλεμο. Όταν ρίχνουν το βάρος τους σε ένα συγκεκριμένο σημείο, σημαίνει πως αυτό δεν τους εξυπηρετεί πια και κάποιον άλλον συγκεντρώνουν τα πυρά τους.

Αυτή είναι σήμερα η πολιτική κάλυψη που δίνουν, ιδιαίτερα οι Ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές, στις πολεμικές τους προετοιμασίες. Στην επιφάνεια φωνάζουν για ειρήνη και ακίζουν τα ρούχα τους, στην ουσία εντείνουν τις προσπάθειές τους για στρατιωτική υπεροπλία μπροστά στον παγκόσμιο πόλεμο.

Διεθνή ειδησεογραφικά πρακτορεία αναφέρουν ότι από τους εξεγερμένους σκοτώθηκαν περίπου 100 και οι υπόλοιποι 200 κακώς εδηλώθηκαν σαν νεκροί. Αντίθετα αυτοί οι 200 μεταφέρθηκαν με «απολίτη» μιστικήτητα σε ειδικά κρατητήρια.

Τα κρατητήρια αυτά βρίσκονται μέσα στο λιμάνι της LIMA, το CALAO. Οι δημοσιογράφοι θεωρούν πολλή πιθανή τη φρόνωση των κρατουμένων σε πλοία και τη μεταφορά τους αλλού... Επειδή όμως δεν υπάρχουν άλλοι μαζικοί χώροι εγκλεισμού, θεωρείται πολλή πιθανή η δολοφονία τους και το πέταμά τους στη θάλασσα... Έτσι εξηγείται και το γιατί εδηλώθηκαν νεκροί, ενώ στην πραγματικότητα ήταν ζωντανοί και υπό κράτηση.

## ΤΑ ΡΩΣΙΚΑ ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τα τελευταία χρόνια σ' αυτή τη χώρα ιδιαίτερα επί κυβέρνησης Παπανδρέου όταν συμβαίνει κάτι έστω και ασήμαντο που εκθέτει τους Αμερικάνους, αμέσως γίνεται πρώτη είδηση, απασχολεί την τηλεόραση, τον τύπο, βασικά τον φιλοκυβερνητικό, αναλύεται από όλες τις πλευρές. Γενικά γίνεται ζήτημα και το κοινοβεντιάζουν όλοι. Όταν όμως αντίθετα γεγονότα σοβαρά υπάρχουν από τη Ρωσική πλευρά, που πιθανά να καθορίζουν και εξελίξεις μελλοντικές, όλος ο τύπος με εξαίρεση 1 - 2 δεξιάς εφημερίδες, σφουρίζει παριστάνοντας τον αδιάφορο.

Αυτό το είχαμε δει να συμβαίνει την περίοδο που ο Παππάς, στο ναυτικό τότε, αποκάλυψε το σκάνδαλο της κατασκοπείας (για λογαριασμό των Ρώσων) του Σερεπίσιου. Πολύ λίγοι πήλσαν γι' αυτό και όχι στις πραγματικές του διαστάσεις. Αυτός εξ' άλλου ήταν και ο βασικός λόγος που ο Παππάς έπεσε σε διωγμένα από τότε μέχρι το πραξικοπηματικό ξηλωμά του.

Κάτι αντίστοιχο γίνεται και τώρα με ένα σκάνδαλο μάλλον σημαντικό που ξέσπασε πάλι από τους Ρώσους. Δύο βουλευτές της Ν.Δ. κατάγγειλαν στη βουλή την παράνομη αγορά οικοπέδων ύψους 1 δι-

σεκατομμυρίων δραχμών, από τους Ρώσους στην Ελλάδα. Στο γεγονός αναφέρθηκαν η Βραδινή και η Απογευματινή και απάντησε σαν άμεσα θιγμένος μόνο ο Ριζοσπάστης.

Η αγορά αυτή έγινε από τους Ρώσους πρόσφατα, αφού απέσυραν από ελληνική τράπεζα αυτό το ποσό που είχαν καταθέσει σαν αμοιβή τους για εργασίες προς τη ΔΕΗ. Το συνολικό ποσό της κατάθεσης ανέρχεται σε 2,2 δισ. δραχμές. Με τα 1 δισ. οι Ρώσοι αγόρασαν οικόπεδα στην περιοχή Χαλανδρίου και Ψυχικού και απέναντι από το υπουργείο Εθνικής Αμύνης. Αυτή την υποθεση σύμφωνα με ισχυρισμούς των 2 εφημερίδων ανέφερε ο τότε υπουργός εμπορίου Σαραντίτης με έγγραφο του προς το υπουργείο Εξωτερικών, και έτσι μερικοί αιτιολογούν και την απομάκρυνσή του από την κυβέρνηση.

Στο Ριζοσπάστη όμως της επόμενης ημέρας υπάρχει σχετική διάψευση του Σαραντίτη, όσα αφορά τις ενέργειές του.

Ανεξάρτητα από τη στάση όμως του Σαραντίτη στο θέμα αυτό και από το εάν αυτός ήταν ο λόγος που βγήκε από την νέα κυβέρνηση ή όχι, το γεγονός του σκανδάλου παραμένει.

Θεωρούμε: 1) Παράνομη την αγορά των οικοπέδων επειδή με προηγούμενη συμφωνία τους οι Ρώσοι είχαν δεσμευτεί στο ελληνικό δημόσιο να διαθέσουν τα 2,2 δισ. για αγορά πορτοκαλιών και 2) Απειλή στην ανεξαρτησία της χώρας μας την επιλογή τοποθεσιών από όπου ευκολοτάτα μπορούν να ελέγχουν την άμυνα μας. Όσο και αν χτυπιέται ο Ριζοσπάστης δεν μπορεί να μας πείσει ότι τα οικόπεδα απέναντι από το Υπ. Εθν. Αμύνης θα χρησιμοποιηθούν για εμπορικούς σκοπούς, ούτε και καταφέρει να φανεί ότι ειλικρινής όταν διαμείνει κατ' αυτό τον τρόπο.

«Παράνομη μθειμματα, παρατηρούν έγκριτοι κύκλοι, αποβλέπουν στη χειροτέρευση των ελληνοσοβιετικών σχέσεων, ιδιαίτερα τις παραμονές της επίσκεψης του Μ. Γκορμπατσώφ την Ελλάδα».

Το μεγαλύτερο όμως πρόβλημα στην προκειμένη περίπτωση είναι ότι η κυβέρνηση τηρεί «σιγή ι-χθίνος» καλύπτοντας προκλητικά τους Ρώσους, και συνολικά η αστική τάξη αποσβεβεί ένοχα το γεγονός εκφράζοντας τη δουλικότητά της, και την αδυναμία της να συγκρουστεί με τη «μεγάλη δύναμη», κρύβοντας από το λαό την αλήθεια.

## ΠΕΡΟΥ:

# ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ «ΦΩΤΕΙΝΟΥ ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ»

Στις αρχές του Φλεβάρη οι πολιτικοί κρατούμενοι των φυλακών «EL FRON SIN» της περουβιανής πόλης LURIGATSO εξεγέρθηκαν.

Οι 300 περίπου εξεγερμένοι ανήκουν στη συντριπτική πλειοψηφία τους στην μαοϊκή οργάνωση «Φωτεινό Μονοπάτι» (Simiyato Lumipale).

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης κάρηκαν και καταστράφηκαν ολοσχερώς οι φυλακές «EL FRON SIN», που είχαν χαρακτηριστεί «νικητής ασφαλείας».

Οι Περουβιανές αρχές ασφαλείας ανακοίνωσαν ότι και οι 300 εξεγερμένοι πολιτικοί κρατούμενοι σκοτώθηκαν στη διάρκεια των αμμιχαλιών για την ανακατάληψη των φυλακών από τις ένοπλες δυνάμεις.